

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

1€ - Ιούλιος 2010 - τεύχος 59

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ (4Η ΔΙΕΘΝΗΣ)

Γιατί οι εξοργισμένοι εργάτες δεν πήγαν στο συλλαλητήριο του Κ.Κ.Ε.;

Ανάγκη να εγκαταλειφθούν τα γραφειοκρατικά τελεσίγραφα.
→σελίδα 11

ΣΥΝ και ΣΥΡΙΖΑ

Σταγόνες λαδιού στα γρανάζια της εξουσίας.

→σελίδα 8

Το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο.

Τι είναι και ποιούς αφορά;

→σελίδα 6

Καιρός να τους πάρουμε όλους με τις πέτρες

Συμμαχία όλης της Αριστεράς για Κυβέρνηση Εργατών - φτωχών Αγροτών

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά
Οχι στα σχέδια για λουκέτο

Άμεσα Εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο.

→σελίδα 24

Οι εργατικές και οι φτωχές λαϊκές μάζες έχουν κιόλας δείξει πως ετοιμάζονται ν' αρπάξουν τις πέτρες και τα ρόπαλα για να κυνηγήσουν όλους τους αγύρτες και τους δυνάστες τους. Κι αν έχουν καθυστερήσει αυτό οφείλεται μονάχα στη σύγχυση, στη διάσπαση και στη λιγοψυχιά του κινήματος της αριστεράς.

Ποιά μαθήματα έβγαλε η αριστερά από την 21 Απρίλη του 1967;

Εργατική Δημοκρατία Μάρτης 1967: "Να φράξουμε το δρόμο στη δικτατορία".

→σελίδα 16

"Τα λαϊκά μέτωπα και η προλεταριακή πολιτική"

του Π.Πουλιόπουλου.

→σελίδα 15

ΑΛΥΓΙΣΤΟΙ ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ
6 Ιούνη 1943 - 1η Μάνη 1944

→σελίδα 14

Λαϊκίστικος καιροσκοπισμός και επαναστατικός μαρξισμός

→σελίδα 18

Για να συνεχίσουμε και να δυναμώσουμε την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας εξαρτάται αποκλειστικά από το υστέρημα και την πολιτική στήριξη των αναγνωστών της.

Δεν έχει άλλους πόρους οικονομικούς, ούτε βοήθεια από οποιονδήποτε εκδοτικό ή κομματικό επιχειρηματικό μηχανισμό. Ούτε και θέλει βέβαια νάχει τέτοιες εξαρτήσεις.

Για να συνεχίσουμε και να πυκνώσουμε την έκδοσή της, για να δυναμώσουμε τη φωνή της, πρέπει όλοι, όσοι συμφωνούμε με τις ιδέες της, να κάνουμε ό,τι μπορούμε περισσότερο, χωρίς άλλη αναβολή!!

Πρώτ' απ' όλα πρέπει να αυξήσουμε την κυκλοφορία της, να εντείνουμε τη διάδοσή της.

Να συγκροτήσουμε ομάδες διάδοσης, οργανωμένης πολιτικής και οικονομικής στήριξης.

Να συμμετέχουμε ενεργά στο γράψιμό της, στέλνοντας ταχτικά ανταποκρίσεις, πληροφορίες, σχόλια, κριτικές παρατηρήσεις, προτάσεις και άρθρα γνώμης.

Δεν είναι κανείς μας δημοσιογράφος. Είμαστε όμως αγωνιστές του εργατικού κινήματος, κοινωνικοί επαναστάτες και πρέπει να εκφράζουμε τις ιδέες μας με όλους τους τρόπους. Πρέπει λοιπόν, να γίνουμε και δημοσιογράφοι, βγαλμένοι ασφαλώς απ' το μεγάλο σχολείο της πάλης των τάξεων. Και με φωτεινό οδηγητή τον επαναστατικό μαρξισμό.

Για να νικήσει η προλεταριακή δημοκρατία και ο σοσιαλισμός, πρέπει να γίνει η Εργατική Δημοκρατία η γνήσια φωνή της εργατικής πρωτοπορίας κι ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Στην οργανωμένη ιδεολογική και οικονομική επίθεση του κεφαλαίου πρέπει να απαντήσουμε με την οργανωμένη αντιμετώπιση της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλευόμενων.

Δημιουργήστε παντού ομάδες διάδοσης, στηρίξτε με κάθε τρόπο την έκδοση της Εργατικής Δημο-

Οι πράξεις ατομικής τρομοκρατίας εξυπηρετούν την αντίδραση

Άπειρες φορές και σε όλες τις γλώσσες του κόσμου, ο επαναστατικός μαρξισμός έχει ξεκαθαρίσει ότι οι μέθοδοι της ατομικής τρομοκρατίας όχι μόνο δεν εξυπηρετούν τον ταξικό αγώνα της εργατικής τάξης και του εκμεταλλευόμενου λαού για την κοινωνική τους απελευθέρωση, αλλά, αντίθετα, βοηθάνε τις δυνάμεις της πιο μαύρης αντίδρασης.

Άλλωστε, η παγκόσμια εμπειρία έχει επιβεβαιώσει ότι όλες οι αντιδραστικές οργανώσεις, οι μυστικές κρατικές υπηρεσίες και στρατιωτικές κλίκες, χρησιμοποιούν συστηματικά τις μέθοδοι της ατομικής τρομοκρατίας για να προωθήσουν τους αντιδραστικούς σκοπούς τους.

Στη χώρα μας, η χούντα των μαύρων συνταγματάρχων, με αυτές ακριβώς τις μέθοδοι είχε προετοιμάσει το έδαφος για το πραξικόπημα της 21 Απρίλη 1967 και τις συνέχισε και μετά.

Όποιοι κι αν βρίσκονται πίσω από τον παράξενο εκρηκτικό μηχανισμό που κατάφερε να περάσει όλους τους αυστηρούς ελέγχους (!) και να σκοτώσει τον υπασπιστή του υπουργού μέσα στο άντρο της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών, σίγουρα δεν εξυπνέτησαν άλλους σκοπούς από τους σκοπούς της πιο μαύρης κοινωνικής αντίδρασης.

ΗΠΑ: στο έλεος των λόμπι

«Περί το 1,3 δισ. δολάρια ξοδεύτηκαν από τις τράπεζες, τις ασφαλιστικές εταιρείες, επιχειρηματικούς συνδέσμους και άλλους ενδιαφερόμενους, προκειμένου να επηρεαστεί η μεταρρύθμιση του αμερικανικού χρηματοπιστωτικού συστήματος, που μπήκε από προχθές στην τελική ευθεία.

Σύμφωνα με μελέτη του Center for Public Integrity, από τον Ιανουάριο του 2009 έως τον Μάρτιο του 2010, 850 επιχειρήσεις και οργανισμοί, που τους επηρεάζει άμεσα η μεταρρύθμιση, ξόδεψαν περισσότερα από 1,3 δισ. δολάρια για τον επηρεασμό των αποφάσεων του Κογκρέ-

σου και τη διαμόρφωση της νέας νομοθεσίας...» (Ελευθεροτυπία, 12/6/2010, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ σελ 29)

Αυτή η φοβερή και αποκαλυπτική είδηση, που δημοσιεύτηκε σε άρθρο της «Ελευθεροτυπίας» απογυμνώνει την ψεύτικη «δημοκρατία» του καπιταλισμού από κάθε απατηλό φτιασίδι και δείχνει τον πραγματικό της δικτατορικό κεφαλαιοκρατικό χαρακτήρα της.

Οι νόμοι των αστικών κοινοβουλίων και η πολιτική του αστικού κράτους προσδιορίζεται και καθορίζεται, άμεσα ή έμμεσα, από τα τρισεκατομμύρια των κεφαλαιοκρατών.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης
Εργατικής Δημοκρατίας και
Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς
Συντάσσεται από Επιτροπή
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος
e-mail: xasta@otenet.gr
και ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος Όρ, Αθήνα
Τηλ.: 2109357182 - 2130366490
Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν
αναγκαστικά τις απόψεις της
Συντακτικής Επιτροπής
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται

Καπιταλιστικός όλεθρος σε βάρος του πλανήτη.

Καιρός να τους πάρουμε όλους με τις πέτρες

ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΓΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ – ΦΤΩΧΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

Από τα μέσα του Φλεβάρη, στους τέσσερις περίπου μήνες που πέρασαν, πολλές εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, υπάλληλοι (του δημοσίου και του ιδιωτικού τομέα) συνταξιούχοι και άλλοι εκμεταλλευόμενοι, σ' ολόκληρη τη χώρα, κινητοποιήθηκαν με κάθε τρόπο, ενάντια στην άγρια ληστρική επίθεση που εξαπέλυσαν οι κυβερνήσεις, οι μηχανισμοί και οι ενώσεις των ντόπιων και των ξένων ιμπεριαλιστών κεφαλαιοκρατών.

Γενικές και κλαδικές απεργίες έγιναν. Σωματειακές και παραταξιακές συγκεντρώσεις, επίσης. Μαζικές πορείες, συλλαλητήρια και μαχητικές διαδηλώσεις. Καταλήψεις και κάθε είδους διαμαρτυρίες πραγματοποιήθηκαν, όλες γεμάτες αγωνία, αγανάκτηση και οργή!

Έγινε έτσι, ξανά φανερό και για πολλοστή φορά, όχι μόνο η διάθεση αλλά και η θέληση και η απόφαση των εργαζόμενων και των άλλων εκμεταλλευόμενων τάξεων, να παλέψουν για να πληρώσουν την κρίση αυτοί που την προκαλούν, οι κλέφτες του εργατικού και του λαϊκού ιδρώτα. Για να μην περάσουν, να μην γίνουν νόμοι, τα αντιδραστικά, αντεργατικά και αντιλαϊκά σχέ-

δια, οι ληστρικές αποφάσεις, συμφωνίες και μνημόνια, της ιμπεριαλιστικής «Ευρωπαϊκής Ένωσης», του Δ.Ν.Τ. και της μειοψηφικής κυβέρνησης των ψευτοσοσιαλιστών ηγετών του ΠΑΣΟΚ.

Προπαντός, η τεράστια δυναμική κινητοποίηση των εργαζόμενων, των άνεργων, των συνταξιούχων και της νεολαίας, στις 5 του Μάη (στην οποία η οργή ξεχύλιζε) έδειξε ξεκάθαρα ότι το κίνημα των εργατικών και των λαϊκών μαζών, έχει και τη θέληση και τη δύναμη, να αποκρούσει την επίθεση των ξεζουμιστών της κοινωνίας και να στείλει στο διάολο την κυβέρνηση της αναίσχυντης δημοκρατίας, της ψευτιάς και της απάτης, αυτά τα ανδρείκελα των κεφαλαιοκρατικών ιμπεριαλιστικών μηχανισμών, που έχουν και το θράσος να παριστάνουν και τους σοσιαλιστές!

Κι είχαν, οπωσδήποτε, αυτός ο εργατικός και λαϊκός ξεσηκωμός, αυτή η οργισμένη κινητοποίηση, που υποχρέωσε ξανά και τους καιροσκόπους ηγέτες των εργατοπατερικών μηχανισμών, τους γνωστούς πράκτορες των κομμάτων και των κυβερνήσεων του κεφαλαίου (που με τη βοήθεια αντιδραστικών νόμων ελέγχουν τη Γ.Σ.Ε.Ε. και την Α.Δ.Ε.Δ.Υ.) να αποδοκιμάσουν κι αυτοί, τα εξοντωτικά αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα. Και να υψώσουν τα λάβαρα του αγώνα. Συνεχίζοντας,

ωστόσο, όπως πάντα, τη γνωστή μέθοδο των ανοργάνωτων, δίχως σχέδιο, απεργιών και «συλλαλητηρίων», που αποφασίζονται στα παρασκήνια, από τα γραφειοκρατικά κονκλάβια, πίσω από τις πλάτες των εργαζόμενων. Και με σκοπό, όχι την αγωνιστική ανάταση και τη νίκη, αλλά την εκτόνωση της εργατικής οργής.

Ο φόβος που κυριέψε (και πολύ δικαιολογημένα) όλα τα κέντρα και τους μηχανισμούς της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας (ντόπιους και ξένους) και τους έχει αναστατώσει και διχάσει, είναι η πιθανότητα να ξεφύγουν οι εξαγριωμένες εργατικές και λαϊκές μάζες από τα πλοκάμια των εργατοπατερικών και κομματικών δικτύων τους, να ξεπεράσουν τα διασπαστικά γραφειοκρατικά φράγματα, να αυτο-οργανωθούν και να ξεχυθούν στον δικό τους δρόμο της ανεξάρτητης ταξικής πάλης, χωρίς τους καθεστωτικούς και τους «εναλλακτικούς» κηδεμόνες.

Είναι αυτός ο τρόμος που κρατάει ξάγρυπνους όλους τους υπηρέτες του σαπισμένου καπιταλισμού. Και προκαλεί διαμάχες και ρήγματα ανάμεσά τους και διαφορετικές εναλλακτικές προτάσεις και επιλογές, ανάλογα και με τα ιδιαίτερα συμφέροντα που εκπροσωπεί η κάθε πολιτική ομάδα, στο πλαίσιο της αθεράπευτης κρίσης του συστήματός τους.

Και καθώς η ανησυχία, η αγανάκτηση και η οργή των εργατικών μαζών εξαπλώνεται σε όλα τα εκμεταλλεζόμενα στρώματα της κοινωνίας, μεγαλώνει επίσης ο φόβος της κοινωνικής έκρηξης και εντείνεται η ταραχή, πρώτ' απ' όλα στους κόλπους του κυβερνητικού στρατοπέδου. Προκαλώντας διάφορα ρήγματα και διαφοροποιήσεις, όπως αυτή των τριών βουλευτών του ΠΑΣΟΚ. Και αναγκάζοντας τον «θαρραλέο» αρχηγό της μειοψηφικής κυβέρνησης, από τη μια να δηλώνει «αντιεξουσιαστής» και από την άλλη να εκλιπαρεί τη συναίνεση και τη στήριξη όλων των κομμάτων. Κι ενώ η στήριξη που του προσφέρουν τα δυο κόμματα της δεξιάς (η Ν.Δ. και το αντιδραστικό, κρυφοφασιστικό συνονθύλευμα του ΛΑ.Ο.Σ.) είναι καταφάνερη. Αυτός, ο «σοσιαλιστής» και «αντιεξουσιαστής», υπέρμαχος του σάπιου καπιταλισμού, ζητάει περισσότερη στήριξη απ' όλους. Κραυγάζοντας πανικόβλητος, από το βήμα της βουλής: **«θα μας πάρουν όλους με τις πέτρες!»**

Είπε έτσι την αλήθεια. Σε μια στιγμή μεγάλης ταραχής, ομολόγησε τον δικαιολογημένο βαθύ φόβο που διακατέχει τον ίδιο, τους συνενόχους του και τ' αφεντικά τους. Αποκάλυψε τον εφιάλτη που τους κυνηγεί, αδιάκοπα! Μα αυτό που φοβούνται δεν θα το αποφύγουν.

Το αδηφάγο τέρας της καπιταλιστικής κρίσης δεν πρόκειται ποτέ να χορτάσει, όσες θυσίες κι αν του προσφέρουν οι υπηρέτες του. Και οι μισθωτοί σκλάβοι, όλου του κόσμου, δεν έχουν και δεν θάχουν καμιά άλλη επιλογή, καμιά άλλη διέξοδο πέρα από τη σκληρή ταξική πάλη, την πολιτική εξέγερση, την σοσιαλιστική επανάσταση. Από εδώ κι εμπρός αυτή είναι η μόνη πραγματική προοπτική που έχει ολόκληρη η κοινωνία. Είναι λοιπόν ανάγκη επιταχτική, είναι ο μόνος τρόπος για να βγούμε από το αδιέξοδο: **να τους πάρουμε όλους με τις πέτρες.**

Για την ώρα το συγκρότημα των ψευτοσοσιαλιστών, τα ανδρείκελα αυτά της κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας, μαζί με τους συμμάχους τους ηγέτες της Ν.Δ. και του ΛΑ.Ο.Σ., μπόρεσαν και μπορούν ακόμα, να στηρίζονται στους εργατοπατερικούς μηχανισμούς τους. Περισσότερο όμως από κάθε τι άλλο τους βοήθησε και τους βοηθάει η διάσπαση και η αποδιοργάνωση του εργατικού κινήματος. Και ιδιαίτερα η άρνηση των δυνάμεων της αριστεράς να συμμαχήσουν ενάντια στη ληστρική επίθεση του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.

Έτσι, παρ' όλη την οργή και την κινησιοποίηση των εργαζόμενων, η συμ-

μαχία των αστικών πολιτικών δυνάμεων, κατάφερε και καταφέρνει να προωθεί βήμα το βήμα, την κατεδάφιση των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Να ρίχνει τα βάρη της καπιταλιστικής κρίσης στις πλάτες της εργατικής τάξης και του λαού. Και ταυτόχρονα, όλοι μαζί οι θεράποντες του παρακμιακού καπιταλισμού, αναζητούν απεγνωσμένα κάποια διέξοδο, από το αδιέξοδό τους και το τέλμα. Πασκίζουν εναγώνια, με τις διάφορες «εξεταστικές», να εξαγνιστούν, να ανασυνταχτούν και να ανασυγκροτήσουν την ετοιμόρροπη κεφαλαιοκρατική εξουσία.

Πόσο μπορεί αυτή η κωμωδία να συνεχιστεί; Και πόσο ακόμα η εργατική τάξη και ο εκμεταλλεζόμενος λαός θα αντέξει να πληρώνει τα σπασμένα της καπιταλιστικής κρίσης; Πόσο ακόμα μπορεί να ανεχθεί την κοροϊδία, το ψέμα, την απάτη και τη σαπίλα; Όλα δείχνουν ότι η υπομονή εξαντλείται. Οι υποσχέσεις για καλύτερες μέρες δεν βρίσκουν απήχηση στους πολλούς. Οι μεταμορφώσεις και οι επιδιορθώσεις δεν πείθουν. Η δυσπιστία, η ανησυχία, η αγανάκτηση και ο θυμός εξαπλώνονται σε όλα τα εκμεταλλεζόμενα στρώματα της κοινωνίας. Η μέρα που οι εξοργισμένοι προλετάριοι, οι άνεργοι που πληθαίνουν κάθε μέρα, οι νέοι των 500 ή 600 ευρώ, όλοι οι πεινασμένοι και απελπισμένοι, θ' αρπάξουν τις πέτρες κι ό,τι άλλο βρουν, θα περάσουν πάνω από τα κεφάλια των εργατοπατέρων και θα ξεχυθούν σαν λάβα ηφαιστείου στους δρόμους, αυτή η μέρα της αφηνιασμένης και λυτρωτικής εξέγερσης, δεν είναι μακριά. Οι φόβοι του «αντιεξουσιαστή» πράχτορα του Δ.Ν.Τ. και όλων των συμμάχων του, θα δικαιωθούν.

Και τι θα γίνει με την εξέγερση, τι θα αλλάξει; Αυτό ήταν πάντοτε το ερώτημα των βολεμένων, των «φρόνιμων» και των δειλών. Μα οι εξεγέρσεις και οι επαναστάσεις δεν έπαψαν και δεν θα πάνε να γίνονται. Κι ό,τι άλλαξε, μονάχα έτσι άλλαξε, πάνω σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Οι μισθωτοί σκλάβοι, οι προλετάριοι, οι απόκληροι της ζωής, δεν έχουν τίποτε άλλο να χάσουν παρά μόνο τις αλυσίδες τους, την ανεργία, την πείνα και την περιφρόνηση! Αλλά μπορούν, αυτοί μονάχα μπορούν, να φέρουν τα πάνω κάτω, να τ' αλλάξουν όλα, να βγάλουν την κοινωνία από το τέλμα, να βάλουν τέλος στην εκμετάλλευση, να κατακτήσουν τα πάντα! Κάνοντας πράξη το

πανανθρώπινο όραμα του σοσιαλισμού, το όραμα της σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής απελευθέρωσης!

Δεν υπάρχει κανένας άλλος δρόμος για την κοινωνική πρόοδο. Η σήψη και η αγιάτρευτη κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού το βεβαιώνει και το επιτάσσει. Οι εργατικές και οι φτωχές λαϊκές μάζες έχουν κιόλας δείξει πως ετοιμάζονται ν' αρπάξουν τις πέτρες και τα ρόπαλα για να κυνηγήσουν όλους τους αγύρτες και τους δυνάστες τους. Κι αν έχουν καθυστερήσει αυτό οφείλεται μονάχα στη σύγχυση, στη διάσπαση και στη λιγοψυχία του κινήματος της αριστεράς.

Αν μπορούν ακόμα οι ψευτοσοσιαλιστές τσαρλατάνοι να κοροϊδεύουν και να παριστάνουν τους εθνοσωτήρες, το χρωστάνε κυρίως στην ανικανότητα και την απροθυμία των ηγετών της αριστεράς να διαμορφώσουν και να προβάλλουν πειστική πολιτική λύση με προοπτική τη σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.

Τα πάντα πλέον εξαρτώνται και θα εξαρτηθούν από το τι θα κάνουν οι δυνάμεις της πολιτικής και κοινωνικής αριστεράς, οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος.

Χωρίς άλλη καθυστέρηση όλοι οι πρωτοπόροι αγωνιστές όλων των κομμάτων και των σχημάτων της αριστεράς, πρέπει να διεκδικήσουμε να συγκροτηθεί **Συμμαχία όλης της αριστεράς** για να παλέψει για το **Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο**, για την απαλλαγή του εργατικού συνδικαλισμού από τους εργατοπατερικούς μηχανισμούς, για ελεύθερα μαζικά εργατικά συνδικάτα κατά κλάδο παραγωγής και για κυβέρνηση **ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΦΤΩΧΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ** με πρόγραμμα σοσιαλιστικής επαναστατικής ανατροπής.

Δεν πάει άλλο. Ο κόμπος έφτασε στο χτένι. Οι εργατικές και οι φτωχές λαϊκές μάζες έχουν ανάγκη από πειστική πολιτική προοπτική. Η διασπασμένη αριστερά τις απωθεί. Και αφήνει ελεύθερο το πεδίο σε αυθόρμητες και άκαρπες εκρήξεις όπως εκείνη του Δεκέμβρη του 2008.

Καιρός πια η ΣΥΜΜΑΧΙΑ της αριστεράς να μπει μπροστά και μαζί με τις οργανωμένες προλεταριακές μάζες και τη νεολαία, οργανωμένα, να πάρει με τις πέτρες τους αγύρτες ψευτοσοσιαλιστές και όλους τους συμμάχους τους. Ανοίγοντας το δρόμο για την ανατροπή όλων των αντιδραστικών μέτρων και νόμων, την κατάργηση των ληστρικών συμφωνιών και μνημονίων, την διαγραφή του χρέους και την εγκαθίδρυση της επαναστατικής **ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΦΤΩΧΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ**

Οι ψεύτες παρέα με τους κλέφτες συνεχίζουν να μας δουλεύουν. Ως πότε;

«...Το δημόσιο ταμείο είναι άδειο, η χώρα βρίσκεται στα όρια της δημοσιονομικής κατάρρευσης και όποιος προχωρήσει σε παροχές τους επόμενες μήνες θα αναλάβει ένα τεράστιο ρίσκο. Ο ίδιος ο κ. Παπανδρέου και οι στενοί του επιτελείς γνωρίζουν τα πραγματικά δεδομένα και είναι βαθύτατα ανήσυχτοι γι' αυτά που θα βρουν αν κερδίσουν τις εκλογές την Κυριακή». (Από άρθρο του Αλ. Παπαχελά, στην «Καθημερινή» της Τετάρτης 30/9/2009).

Ήξεραν λοιπόν, πριν από τις εκλογές ο κ. Παπανδρέου και οι στενοί του επιτελείς, ότι το δημόσιο ταμείο ήταν άδειο! Και ήξεραν ασφαλώς επίσης, ποιοι είχαν αδειάσει το δημόσιο ταμείο! Αλλά στις προεκλογικές εμφανίσεις του ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ διαβεβαίωνε ότι «υπάρχουν τα λεφτά». Αφήνοντας πονηρά να εννοείται ότι θα τα έπαιρνε πίσω απ' αυτούς που τα έκλεψαν και άδειασαν το δημόσιο ταμείο. Κατάφερε έτσι να γίνει πρωθυπουργός. Και ενώ ο κόσμος που τον ψήφισε περίμενε να κλείσει τους κλέφτες στη φυλακή, να πάρει πίσω τα κλεμμένα και να ξαναγεμίσει το άδειο δημόσιο ταμείο, αυτός και οι υπουργοί του μαζί με τους ντόπιους και τους διεθνείς τοκογλύφους (για να σώσουν την πατρίδα, βέβαια) φέσωσαν τη χώρα με κάμποσα ακόμα δισεκατομμύρια και απαιτούν τώρα από τους συνταξιούχους, τους εργατο-υπάλληλους και το λαό,

να πληρώσουν τον λογαριασμό!

Κι όμως, ενώ αυτοί οι αδίσταχτοι ψεύτες και οι κλέφτες συνεχίζουν παρέα να μας κοροϊδεύουν και να μας ληστεύουν, οι ηγέτες του κινήματος της αριστεράς αρνούνται να Συμμαχήσουν και να **παλέψουν για κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών**, κυβέρνηση με σοσια-

λιστικό πρόγραμμα, που θα στηρίζεται στο εργατικό κίνημα και στη νεολαία και η οποία θα βάλει τέλος οριστικό στην εξουσία όλων των συμμοριών της κλεψιάς και της ψευτιάς και θα ακυρώσει κάθε συμφωνία και μνημόνιο με τους τοκογλύφους των ιμπεριαλιστικών ενώσεων και θα σβήσει το χιλιοπληρωμένο χρέος.

«Η ψήφος των βουλευτών δεν έχει νόημα»

Γιατί, λοιπόν δεν παραιτούνται;

«Η Βουλή δεν έχει δικαίωμα να απορρίψει τον νόμο, η ψήφος των βουλευτών δεν έχει νόημα». (Ελευθεροτυπία. 23/6/2010).

Αυτά τα βαρυσήμαντα δήλωσε η Βάσω Παπανδρέου, ως πρόεδρος της επιτροπής οικονομικών υποθέσεων της Βουλής. Επιβεβαίωσε, έτσι, ότι η «δημοκρατική» κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, υπογράφοντας τις συμφωνίες με το ΔΝΤ και με τα μεγάλα αφεντικά της Ευρώπης, κατήργησε, στην πραγματικότητα, το δικαίωμα των βουλευτών και της Βουλής να ασκούν έλεγχο των δεσμεύσεων που αυτή η «κυβέρνηση» ανέλαβε!

Εμβρόντιος (!) ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ, Π. Λαφαζάνης, χαρακτήρισε το γεγονός «μέγα πραξικόπημα»!

Ενώ ο διπλωματικότερος βουλευτής του ΚΚΕ, Άγγελος Τζέκνης, είπε ότι «η κυβέρνηση επιχειρεί να παρακάμψει το κοινοβούλιο»!

Η αλήθεια όμως είναι (όπως καθαρά το είπε η Β. Παπανδρέου) ότι η «κυβέρνηση» υπακούοντας στα μεγάλα αφεντικά και στους μηχανισμούς τους, κατήργησε το δικαίωμα των βουλευτών να ελέγχουν ποιες ακριβώς δεσμεύσεις έχει αναλάβει! Όπως επίσης και το δικαίωμα να ψηφίζουν και να απορρίπτουν τους σχετικούς νόμους!! Δηλαδή, δεν επιχειρεί απλά να «παρακάμψει το κοινοβούλιο» αλλά, στην ουσία το έχει καταργήσει!!! Αποφασίζει και νομοθετεί σύμφωνα με τις μυστικές δεσμεύσεις της!!!

Και το απλό ερώτημα που προβάλλει

πλέον είναι αυτό: αφού «η ψήφος των βουλευτών δεν έχει νόημα» ποιος ο ρόλος των βουλευτών; Γιατί ανέχτηκαν και ανέχονται το φανερό αυτό πραξικόπημα; Και γιατί δεν παραιτούνται, έστω μόνο οι βουλευτές των κομμάτων της αριστεράς (ΚΚΕ και ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ), αξιώνοντας την παραίτηση όλων των βουλευτών και της κυβέρνησης - μαριονέτα;

Δεν καταλαβαίνουν άραγε ότι με την παραμονή τους γίνονται συνένοχοι του πραξικοπήματος και στρώνουν έτσι το δρόμο και για άλλα, πιο αποκάλυπτα, πραξικόπηματα;

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΥΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΥΝ

ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΥΡΙΖΑ – ΚΚΕ
ΓΙΑ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ
ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΛΥΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ Η «ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ»

Στην εφημερίδα «Μαρξιστική Φωνή» (τεύχος 46) δημοσιεύτηκε ένα άρθρο με τον τίτλο: «Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο»: η αναγκαία ενότητα ενάντια στην επίθεση του Κεφαλαίου».

Το γεγονός αυτό δείχνει ασφαλώς ότι οι σύντροφοι της «Μ.Φ.» είναι σήμερα η μόνη τάση του ΣΥΝ που αντιμετωπίζει από ταξική προλεταριακή σκοπιά τα πολιτικά ζητήματα και αντιλαμβάνεται πόσο ζωτικής σημασίας πρόβλημα είναι η πάλη για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο των εργατών, ο αγώνας εναντίον της διάσπασης του αποδιοργανωμένου κινήματος της εργατικής τάξης, καθώς αυτή δέχεται την πιο άγρια επίθεση στις κατακτήσεις της.

Ωστόσο, ο συντάκτης του συγκεκριμένου άρθρου δεν κατάφερε δυστυχώς να ξεφύγει από τη μεγάλη σύγχυση που επικρατεί σ' ολόκληρο το εργατικό και το κομμουνιστικό κίνημα της χώρας, γύρω από το ζήτημα της τακτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, δηλαδή της ταξικής εργατικής συμμαχίας.

Π. Πουλιόπουλος:
«Πουθενά δε μπήκε από κανέναν οποισοδήποτε περιορισμός...»

...Το ενιαίο μέτωπο είναι ένα βασικό τακτικό μέσο των κομμουνιστών όσον καιρό πλατιές εργατικές μάζες βρίσκονται κάτω από την επιρροή αντιπάλων οργανώσεων, πολιτικών και συνδικαλιστικών. Από τον καιρό που υποχώρησε το πρώτο επαναστατικό κύμα (1921) ο Λένιν, και ο Τρότσκι ίσαμε τώρα, δεν κουραστήκανε ποτέ να το διακηρύττουν στους κομμουνιστές του κόσμου, ποτέ, ούτε όταν η επανάσταση ανέβαινε, ούτε όταν η αντίδραση είχε επικρατήσει σε διάφορες χώρες. Πουθενά δε μπήκε από κανέναν οποισοδήποτε περιορισμός για το είδος και την έκταση των μαζικών οργανώσεων του ενιαίου μετώπου, μόλο που φυσικά οι πλατιές και όσο το δυνατό πιο μαζικές οργανώσεις μας ενδιαφέρουν περισσότερο πάντοτε και η κατάκτηση των πιο πλατιών μαζών είναι ο σκοπός κάθε τακτικού μας μέσου, όχι μονάχα του ενιαίου μετώπου. Στην πιο μαύρη τσαρική παρανομία οι Μπολσεβίκοι εφαρμόσανε την τακτική αυτή με τους αντιπάλους τους στο εργατικό κίνημα πολλές φορές.

(Π. Πουλιόπουλος, Η 4η Αυγούστου στην κλίνη του Προκρούστη, Θέση 75. Από τη μπροσούρα Τα Λαϊκά Μέτωπα...» σελίδα 105, Εκδ. «Μαρξιστική Έρευνα»)

Σύγχυση που διαρκεί οχτώ περίπου δεκαετίες, και η οποία έχει τις ρίζες της, κυρίως, στη σταλινική διαστρέβλωση των μαρξιστικών ιδεών. Αλλά και στο ανακάτεμα του πολιτικού μετώπου, μεταξύ των εργατικών κομμάτων και του ταξικού ενιαίου μετώπου των εργαζόμενων. Ανακάτεμα που έχει γίνει και από διάφορες κεντριστικές οργανώσεις και ακροαριστερές ομάδες μικροσοτικής σύνθεσης.

Η σύγχυση αυτή, που είναι πιο έντονη στις μέρες μας, είναι έκδηλη σ' ολόκληρο το παραπάνω άρθρο. Εκφράζεται όμως με τον πιο καθαρό τρόπο όταν λέει:

«αναγκαία προϋπόθεση για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο αποτελεί η ενότητα των μαζικών κομμάτων της Αριστεράς...»

Η τοποθέτηση αυτή μας δείχνει τη ρίζα της σύγχυσης του συντρόφου. Και πρώτα απ' όλα πρέπει να σημειωθεί ότι δεν μιλάει απλά για την συνεργασία, την σύμπραξη, των κομμάτων της αριστεράς αλλά ορίζει ως προϋπόθεση την ενότητά τους!

Με άλλα λόγια, στην ουσία ο σύντροφος αυτός μας λέει ότι το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο για να πραγματοποιηθεί πρέπει να προηγηθεί η ενότητα του ΣΥΝ με το ΚΚΕ! Επομένως, η τύχη του κινήματος της εργατικής τάξης κρέμεται από το αν θα ενωθούν ή όχι τα δυο κόμματα της εθνικορεφορμιστικής σταλινογενούς αριστεράς! Κι επειδή (κατά τη γνώμη μας) τέτοια προοπτική δεν υπάρχει, ούτε και το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο έχει ελπίδες να προβάλει στην αρένα της πάλης των τάξεων στη χώρα μας! Ευτυχώς όμως που η ιστορία του παγκόσμιου εργατικού επαναστατικού κινήματος μας βεβαιώνει και τα γεγονότα μας δείχνουν ότι ο αρθρογράφος της «Μ.Φ.» κάνει λάθος. Ότι δηλαδή η ελληνική εργατική τάξη και η πρωτοπορία της δεν εξαρτά πια τα βήματά της από τα κομμάτια του σταλινικού εθνικορεφορμισμού κι ούτε ελπίζει πως μπορεί να ξαναενωθούν τα κομμάτια αυτά της ήττας και ν' αναλάβουν και πάλι την ηγεσία του κινήματος. Αν εξακολουθούν ως τώρα ορισμένα εργατικά και φτωχά λαϊκά στρώματα ν' ακολουθούν αυτά τα κόμματα είναι επειδή δεν έχει ακόμα κάνει την εμφάνισή του το κόμμα της Μαρξιστικής Επαναστατικής Αριστεράς, το αληθινό Κομμουνιστικό Κόμμα.

Εδώ πρέπει να πούμε ότι ο σύντροφος της «Μ.Φ.» στην πραγματικότητα κάνει το ίδιο λάθος με τις διάφορες κεντριστικές και σχετα-

ριστικές ομάδες, οι οποίες, παρερμηνεύοντας τις θέσεις του Λένιν και του Τρότσκι, υποστηρίζουν ότι: «προϋπόθεση για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο είναι η ύπαρξη επαναστατικού εργατικού κόμματος». Και για να στηρίξουν την άποψή τους χρησιμοποιούν διάφορα τσιτάτα από κείμενα των πρώτων τεσσάρων συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς και από τα έργα του Λένιν και του Τρότσκι.

Απαράλλαχτα όπως και οι σταλινικοί παραχαράκτες, έτσι και οι κεντριστές και οι ακροαριστεροί ταχυδακτυλουργοί απομονώνουν κάποιες παραγράφους που υποτίθεται ότι δικαιώνουν τις θεωρίες τους. Δεν αποδεικνύουν όμως παρά μόνο την ημιμάθεια και την προχειρότητά τους.

Οι ηγέτες του μπολσεβικισμού και ιδρυτές της Κομμουνιστικής Διεθνούς, ποτέ δεν υποστήριξαν ότι η πάλη για την δημιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου προϋποθέτει την ύπαρξη μαζικού επαναστατικού κόμματος ή την συνένωση των κομματιών της ρεφορμιστικής αριστεράς.

Αυτοί, οι ηγέτες της ρώσικης προλεταριακής επανάστασης, ήξεραν ασφαλώς πολύ καλά ότι τα Σοβιέτ των εργατών της Πετρούπολης το 1905, δεν ήταν δημιουργημα κάποιου μαζικού επαναστατικού κόμματος, αλλά ήταν έργο της δράσης και της πρωτοβουλίας των αφυπνιζόμενων προλεταριακών μαζών. Είταν δηλαδή το δημιουργημα της έντασης της ταξικής πάλης και της εμπειρικής συνειδητοποίησης της ανάγκης για ενότητα των δυνάμεων του ρώσικου προλεταριάτου. Και ήξεραν επίσης οι μπολσεβίκοι ηγέτες ότι αυτή η ανώτερη μορφή του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, τα Σοβιέτ (Εργατικά Συμβούλια) όπως και οι Εργοστασιακές Επιτροπές, είχαν ήδη κάνει την εμφάνισή τους.

Λένιν:
«Ο σκοπός και το νόημα του ενιαίου μετώπου.»

«Ο σκοπός και το νόημα του ενιαίου μετώπου συνίσταται στο να τραβηχτούν στην πάλη κατά του κεφαλαίου όλο και πιο πλατιές μάζες εργατών, χωρίς να πάψουμε να επαναλαμβάνουμε τις εκκλήσεις μας, ακόμη και προς τους ηγέτες της 2ης και της 2½ Διεθνούς, προτείνοντας να κάνουμε από κοινού μια τέτοια πάλη...»

(Ν. Λένιν, Άπαντα, τόμ. 45, σελ.131)

φάνισή τους και με τον ίδιο πρωτόβουλο τρόπο (αυτοοργάνωση) και στη Γερμανία και σε άλλες χώρες.

Και γι' αυτό, το Νοέμβριο του 1922, το τέταρτο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης και εντεινόμενης δράσης του προλεταριάτου, καλούσε όχι μόνο τα Κομμουνιστικά Κόμματα (όπου υπήρχαν) αλλά και τις ομάδες των κομμουνιστών σε κάθε χώρα να ανταποκριθούν στο αίτημα των εργατικών μαζών για ενότητα και «να εφαρμόζουν αυστηρά την τακτική του ενιαίου μετώπου, γιατί μονάχα αυτή οδηγεί τους κομμουνιστές στον πιο σίγουρο δρόμο για να κατακτήσουν την πλειονότητα των εργαζόμενων». («Απόφαση πάνω στην τακτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς», σελ. 20, έκδοση «Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη»).

Στην ίδια αυτή απόφασή του, το Συνέδριο της Κ.Δ. εξηγούσε: «Κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων, γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και για τη μεγάλη σημασία του κομμουνισμού».

«...Το πρακτικό αποτέλεσμα της τακτικής του ενιαίου μετώπου πηγάζει από τα «κάτω», μέσα από τα σπλάχνα αυτών των εργατικών μαζών...»

Αυτά έλεγαν οι ηγέτες του μπολσεβικισμού και σ' αυτόν τον αγώνα καλούσαν και τις ομάδες των κομμουνιστών σ' όλο τον κόσμο. Δεν τους έλεγαν να περιμένουν ώσπου να γίνουν κόμματα μαζών. Ούτε τους πρότειναν να παλέψουν για να ενώσουν τα κόμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς. Αντίθετα, καλούσαν επίμονα κάθε κομμουνιστική ομάδα να εφαρμόζει άμεσα, με όσες δυνάμεις διέθετε και με τον πιο αυστηρό τρόπο, την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, για να κατακτήσουν την πλειονότητα των εργαζόμενων, μέσα από την εμπειρία της μαζικής ταξικής πάλης. Δηλαδή για να οικοδομήσουν το κόμμα της προλεταριακής πρωτοπορίας, το μπολσεβίκικο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης! Το

3η Διεθνής: «Η τακτική του Ενιαίου Μετώπου αποβλέπει...»

«...Οι ρεφορμιστές είναι εκείνοι που χρειάζονται τώρα τη διαίρεση, ενώ οι κομμουνιστές (οι μαρξιστές επαναστάτες – Εργ. Δημ.) θέλουν να ενώσουν όλες τις δυνάμεις της εργατικής τάξης ενάντια στον καπιταλισμό...»

«...Επίσης, η τακτική του ενιαίου μετώπου δεν σημαίνει καθόλου μια «εκλογική σύμπραξη» με τους κορυφαίους παράγοντες που στοχεύουν σε τούτους ή σε κείνους τους εκλογικούς σκοπούς. Η τακτική του ενιαίου μετώπου αποβλέπει να εξυπηρετήσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και των άλλων εργατών, που ακολουθούν άλλα κόμματα ή ομάδες ή που είναι ακομμάτιστοι, για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης ενάντια στη μπουρζουαζία...»

(Απόφαση πάνω στην τακτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς, Εκδ. Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη, σελ. 20-21)

κόμμα που αποτελεί προϋπόθεση για τη νίκη της επανάστασης αλλά δεν αποτελεί προϋπόθεση για τη δημιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Στην Ελλάδα, οι θέσεις της μπολσεβίκικης ηγεσίας της Κομμουνιστικής Διεθνούς για την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, απασχόλησαν για πρώτη φορά το 3ο Συνέδριο του Κ.Κ.Ε., το Μάρτιο του 1927! Δηλαδή τρία και πλέον χρόνια μετά τον θάνατο του Λένιν! Και όταν πια ο σταλινικός γραφειοκρατικός μηχανισμός είχε εξαπολύσει την Γκεπεού εναντίον του Τρότσκι, της Αριστερής Αντιπολίτευσης και όλων των μελών του Κ.Κ.Σ.Ε. που εξακολουθούσαν να υπερασπίζονται την λενινική πολιτική, το πρόγραμμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Έτσι, ενώ το 3ο Συνέδριο του Κ.Κ.Ε. υιοθέτησε τις θέσεις της Μαρξιστικής Αριστερής πτέρυγας για το Συνδικαλιστικό και για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, στην πράξη, η ηγεσία του, όχι μόνο δεν εφαρμόσε ποτέ την απόφαση εκείνη του Συνεδρίου, αλλά τράβηξε τον σχεταριστικό δρόμο της διάσπασης του εργατικού κινήματος με την ίδρυση της αριστερής παράταξης των Ομοσπονδιών. Όπως το κάνει και τώρα με το ΠΑΜΕ και την ίδρυση αντισυνδέσμων!

Σ' αντίθεση με την σχεταριστική σταλινική αυτή γραμμή της ηγεσίας, η οργάνωση του ΚΚΕ στον προλεταριακό Πειραιά, εμπνευσμένη από τις λενινικές θέσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς κι ενθαρρυσμένη από την απόφαση του 3ου κομματικού Συνεδρίου για το Συνδικαλιστικό, πήρε μόνη της την απόφαση και προχώρησε στην πρακτική εφαρμογή της τακτικής του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου Πάλης μέσα σε συγκεκριμένους εργατικούς κλάδους (εργάτες Μεταφορών, κλπ). Χωρίς να περιμένει να γίνει πρώτα μαζικό επαναστατικό κόμμα!

Να τι έγραφε ο «Διεθνιστής» (μαρξιστική επαναστατική εφημερίδα) τον Οκτώβριο του 1943, φύλλο 4:

«Το Ενιαίο μέτωπο τέθηκε τότε από μια οργάνωση του Κόμματος, όχι από το Κόμμα, η σταλινική διοίκηση του οποίου περιφρόνησε τις αποφάσεις του Γ' Συνεδρίου και συνέχισε την διασπαστική πολιτική με την οργάνωση νέων συνδικάτων που δεν μπόρεσαν να περιλάβουν στους κόλπους τους ούτε το σύνολο της επαναστατικής πρωτοπορίας».

Γίνεται έτσι φανερό ότι οι μαρξιστές επαναστάτες του Πειραιά δεν είχαν καμιά σχέση με διλήματα και συγχυσμένες αντιλήψεις που προϋποθέτουν την ύπαρξη του επαναστατικού κόμματος ή την «ενότητα των κομμάτων της αριστεράς», για την οργάνωση της πάλης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Μια και μόνη προϋπόθεση αυτοί αναγνώριζαν: συνέπεια με τις αρχές και τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού. Ακολουθώντας πιστά τις παραδόσεις του λενινικού μπολσεβικισμού κι εφαρμόζοντας με προλεταριακή συνέπεια τις αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς, βάδισαν μόνοι τους, κόντρα στη διασπαστική τακτική της κομματικής ηγεσίας, προς τις εργατικές μάζες και το

Ο Α. Τρότσκι για το Ενιαίο Μέτωπο των εργατών

«Οι συγκρούσεις ανάμεσα στην εργατική τάξη και στους εργοδότες, την κεφαλαιοκρατία ή το κράτος, ξεπηδάνε και αναπτύσσονται αδιάκοπα, με την πρωτοβουλία είτε του ενός και είτε του άλλου μέρους».

«Στις συγκρούσεις αυτές, όταν αγκαλιάζουν τα ζωτικά συμφέροντα ολόκληρης της εργατικής τάξης ή της πλειοψηφίας της ή κι ενός οποιουδήποτε μέρους της τάξης, οι εργατικές μάζες αισθάνονται την ανάγκη της ενότητας στη δράση, της ενότητας στην άμυνα εναντίον του κεφαλαίου. Το κόμμα που αντιδρά μηχανικά σ' αυτούς τους πόθους της εργατικής τάξης για ενότητα δράσης θα καταδικαστεί αμετάκλητα από τη συνείδηση των εργατών»

(Α. Τρότσκι: Και Τώρα;
«Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη» σελ. 60)

Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Και με ακόμα μεγαλύτερο πείσμα συνέχισαν αυτόν τον ίδιο δρόμο της ταξικής ενότητας κι όταν η σταλινική γραφειοκρατία τους διέγραψε από το κόμμα, διαλύοντας ολόκληρη την οργάνωση του Πειραιά!

Δεν είναι άλλωστε άγνωστο (τα ντοκουμέντα έχουν δημοσιευτεί) ότι οι οργανώσεις της Μαρξιστικής Επαναστατικής Αριστεράς (ΟΚΔΕ 1935, ΕΟΚΔΕ 1938) ποτέ δεν έπαψαν (παρά τις λιγοστές δυνάμεις τους) να εφαρμόζουν στην πράξη την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, αποκρούοντας τις πτοπαθείς θεωρίες του Α. Στίνα και των άλλων αρνητών του μπολσεβικισμού (βλέπε συζήτηση της Ακροναυπλίας 1940-41).

Ούτε ο Λένιν, ούτε ο Τρότσκι, είχαν ποτέ υποστηρίξει ότι για να αναπτύξουν αγώνα για το Ενιαίο Μέτωπο των εργαζομένων οι κομμουνιστές πρέπει πρώτα νάχουν συγκροτήσει το κόμμα τους. Το ακριβώς αντίθετο μας διδάσκει η πάλη των μπολσεβίκων σε κάθε χώρα. Ότι δηλαδή, προϋπόθεση για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος είναι να παλεύουν οι κομμουνιστές μαζί με τους αγωνιστές της εργατικής τάξης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, κάτω απ' όλες τις συνθήκες και όσο λιγοστοί κι αν μπορεί να είναι.

Ελπίζουμε να δούμε και να διορθώσουν το σοβαρό αυτό λάθος, όσο το δυνατό γρηγορότερα, οι σύντροφοι της «Μ.Φ.». Η ληστική αντεργατική επίθεση της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, απαιτεί απ' όλους τους επαναστάτες να συγκεντρώσουν όλη τους την προσπάθεια στη δημιουργία του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου των εργαζόμενων. Χωρίς φυσικά να πάψουν να κάνουν εκκλήσεις και να προτείνουν και στους ηγέτες όλης της αριστεράς να συμμετάσχουν σε μια τέτοια πάλη, όπως το έλεγε ο Λένιν. Αλλά χωρίς να καλλιεργούν οποιεσδήποτε αυταπάτες σχετικά με αυτούς τους ηγέτες και τους γραφειοκρατικούς κομματικούς μηχανισμούς τους.

Π. Δούμας

ΣΥΝ και ΣΥΡΙΖΑ

Σταγόνες λαδιού στα γρανάζια της εξουσίας

Το 6ο έκτακτο συνέδριο του ΣΥΝ έφερε στην επιφάνεια την μεγάλη διάσπαση που ενυπάρχει μέσα σ' αυτό το πολιτικό σχήμα και τον ΣΥΡΙΖΑ, το μετωπικό του κοινοβουλευτικό δημιούργημα.

Η αποκαλούμενη «Ανανεωτική Πτέρυγα» υπό τον Φ. Κουβέλη, με δικαιολογία την διαφορά της για τις σχέσεις του ΣΥΝ με τον ΣΥΡΙΖΑ και κατηγορώντας τον τελευταίο ότι «αριστερισμός που αποπνέει δημιουργεί πλαίσιο πολιτικής ασφυξίας», αποχώρησε από το συνέδριο, αρνήθηκε να συμμετέχει στην Κεντρική Πολιτική Επιτροπή και την Πολιτική Γραμματεία και δεν έλαβε μέρος στην ψηφοφορία για την ανάδειξή τους. Ενώ οι 4 βουλευτές της διαχωρίστηκαν και ανεξαρτοποιήθηκαν από την κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ.

Παρόλο που οι επικεφαλές της, μέχρι που γράφονταν το άρθρο, δήλωναν ότι παραμένουν στον ΣΥΝ, δεν κρατούν μυστικό ότι προετοιμάζουν «πανελλαδική συνδιάσκεψη» για νέο πολιτικό σχήμα που θα στοχεύσει –όπως λένε– να «καλύψει το πολιτικό κενό που δημιουργήθηκε από τη δεξιόστροφη πολιτική του ΠΑΣΟΚ και την αριστερίστικη του ΣΥΡΙΖΑ».

Το κοινό προεδρείο που έτρεξαν να σχηματίσουν με τους άλλους «ανεξάρτητους» βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ

(Ντόρα Μπακογιάννη), ως ενιαία κοινοβουλευτική ομάδα, δείχνει χωρίς αμφιβολία πόσο πρόθυμοι και διαθέσιμοι είναι για συμμετοχή σε γενικότερα κυβερνητικά κοινοβουλευτικά παιχνίδια κυβερνήσεων συνεργασίας κλπ.

Από την άλλη, ο πρώην πρόεδρος του ΣΥΝ, Αλαβάνος Αλ. με τους υποστηρικτές του, δεν πήραν καν μέρος στο συνέδριο και οργανώνουν πια τις πολιτικές τους κινήσεις με το «Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής» που σχημάτισαν με άλλες συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ. Το οποίο δηλώνει ότι παραμένει εντός του ΣΥΡΙΖΑ αλλά στην πραγματικότητα κινείται σαν διαφορετικό ανεξάρτητο πολιτικό σχήμα.

Ο σημερινός επανεκλεγείς πρόεδρος του ΣΥΝ Αλ. Τσίπρας, παρά τις επίμονες ισορροπιστικές ακροβασίες του, δεν κατάφερε να διατηρήσει την ασταθή ισορροπία της κάλπικης ενότητας του ΣΥΝ και του ΣΥΡΙΖΑ. Ούτε και οι διαμεσολαβητικές προσπάθειες των άλλων πάμπολλων ομάδων και τάσεων κατάφεραν να διασώσουν την θνησιγενή ισορροπία «ενότητας» που με τα δόντια κρατούσαν μέχρι τώρα.

Η τωρινή τριχοτόμηση του ΣΥΝ και του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί εκτεταμένη έκφραση του χαώδους πολιτικοideολογικού αλαλούμ και της ετερογένειας που χαρακτηρίζει τα σχήματα και τις δυνάμεις που συμμετέ-

χουν σ' αυτά και σίγουρα δεν πρόκειται να περιοριστεί μόνο σ' αυτή.

Συνασπισμοί συμβιβασμού

Οι δυνάμεις αυτές, όπως είχαν στήσει την ενότητά τους πάνω στην σαθρή βάση ανυπαρξίας κοινών βασικών ιδεολογικοπολιτικών αρχών και αφετηριών, έτσι και την διάσπασή τους την προκαλούν με την ανυπαρξία ουσιαστικών και σοβαρών διαφορών πολιτικής.

Ως συγκολλητική ουσία του συνασπισμού τους είναι η επίμονη αναζήτηση μιας κοινής κοινοβουλευτικής παρουσίας βασισμένης πάνω σε γενικές «ριζοσπαστικές» μεταρρυθμιστικές διακηρύξεις και συμβουλευτικές παραινήσεις για έναν «δημοκρατικό» και «ανθρώπινο» καπιταλισμό. Αυστηρά περιορισμένες, φυσικά, στα όρια του αστικού εκμεταλλευτικού συστήματος και του πολιτικού του καθεστώτος, κρύβοντας επιμελώς, και πίσω από ωραίες φράσεις, τον αγριανθρώπινο του εκμεταλλευτικού χαρακτήρα, αποτελούν κηρύγματα ταξικής συνεργασίας και συμβιβασμού των εκμεταλλευομένων με τους εκμεταλλευτές.

Κορυφαίο σημείο της κοινής πολιτικής τους είναι η αποδοχή του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, της αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένω-

σης», και η απεριγραπτή προσμονή τους να την «μετασχηματίσουν» σε «δημοκρατικό όργανο των λαών». Μια θέση που, όχι τυχαία, βρίσκεται σε πλήρη συνάφεια και συνέχεια με την αντίληψη που έχουν για το αστικό κράτος. Για το οποίο από κοινού πιστεύουν ότι μέσα από την κοινοβουλευτική τους δραστηριότητα ή και με την συμμετοχή τους σε «δημοκρατικές κυβερνήσεις» θα καταφέρουν να το μετασχηματίσουν, κι αυτό, σε δημοκρατικό όργανο λαϊκής εξουσίας!!

Αντιπροσωπευτικό δείγμα εφαρμογής αυτής της αντίληψης αποτελεί το άρθρο του Γ. Δραγασάκη στην «Ελευθεροτυπία» (20/5/2010) με τίτλο «Τρεις κόκκοι άμμου στα γρανάζια του «μηχανισμού»». Στο οποίο, σε τρεις προτάσεις, παρουσιάζει «μερικές ιδέες» του για την διέξοδο της ελληνικής κοινωνίας. Οι προτάσεις αυτές που, όπως λέει ο ίδιος «μπορούν να υπάρξουν και υπό συνθήκες καπιταλισμού», αποτελούν πιστή αναπαραγωγή κεντρικών αστικών μέτρων με σκοπό την διάσωση του χρεοκοπημένου καπιταλισμού. Προτάσεις που όχι μόνο δεν βάζουν δυσκολίες στον «μηχανισμό», ούτε καν στο μέγεθος «κόκκων άμμου», αλλά, αντίθετα, αποτελούν σταγόνες λαδιού στα γρανάζια της αστικής εξουσίας.

Σοσιαλδημοκρατικοποιημένη πολιτική του σταλινισμού

Οι πολιτικές δυνάμεις που συναποτελέσαν την ηγεσία του ΣΥΝ και διαμόρφωσαν τον πολιτικό του προσανατολισμό προέρχονται από τον σταλινισμό. Και παρ' όλο που διακηρύσσουν ότι καταδικάζουν το απολυταρχικό και αντιδημοκρατικό του πρόσωπο, εμφανιζόμενοι ως η «ανανέωση του κομμουνιστικού κινήματος», στην ουσία, ποτέ δεν εγκατέλειψαν την συμβιβαστική πολιτική του. Αντίθετα, την ανέπτυξαν ακόμα περισσότερο, φτάνοντάς την στα όρια της μεταρρυθμιστικής πολιτικής της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας.

Και δεν δίστασαν φυσικά, κατά τα σταλινικά πρότυπα, να ταυτίσουν τις επαναστατικές ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού με τον αντεπαναστατικό σταλινισμό, για να δικαιολογήσουν την πλήρη αποκοπή τους από αυτές.

Στην βάση αυτής της σταλινικής σοσιαλδημοκρατικοποιημένης συμβιβαστικής πολιτικής, συνεργασίας των τάξεων και «δημοκρατικής» μεταρρύθμισης του καπιταλισμού, στηρίζεται, άλλωστε, και το εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ, που προσέλκυσε κυρίως, διάφορα άλλα απόνερα του πολυδιασπασμένου σταλινισμού.

Όποια συγκροτημένη τάση του ΣΥΝ κι αν ψάξουμε, ανεξάρτητα αν αποκαλείται

Χρεοκόπησαν οι ιδέες της αριστεράς ή η απάρνησή τους;

Η διάσπαση του ΣΥΝ και του ΣΥΡΙΖΑ έδωσε την ευκαιρία σε πολλούς αρθρογράφους του αστικού τύπου και κυρίως σ' αυτούς που έχουν «αριστερές» καταβολές, να αναπτύξουν για μια φορά ακόμα το αγαπημένο τους θέμα για την «χρεοκοπία» ή την «αυτοκτονία» της «αριστεράς».

Όπως ανακήρυξαν την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και του σταλινισμού ως το τέλος του μαρξισμού και των ιδεών του σοσιαλισμού, έτσι και τώρα, εμφανίζουν την διάσπαση μιας σοσιαλδημοκρατικής έκφανσης του σταλινισμού ως «χρεοκοπία» και αυτοκτονία της αριστεράς.

Στην πραγματικότητα, όμως, και στις δύο περιπτώσεις αυτό που κατέρρευσε δεν ήταν οι αριστερές σοσιαλιστικές ιδέες αλλά η απάρνησή τους.

Η διάσπαση και η κρίση του ΣΥΝ και του ΣΥΡΙΖΑ είναι κρίση κομματικού μηχανισμού που έχει απαρνηθεί τις ιδέες ανατροπής του καπιταλισμού και έχει μετατραπεί σ' έναν μηχανισμό «εξανθρωπισμού» και «βελτίωσης», δηλαδή υποσύτλωσης, του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Σε πλήρη ευθυγράμμιση με τους ηγέτες της «αριστεράς», πιστοί οπαδοί της αστικής δημοκρατίας και με επίδειξη αχαλίνωτου κοινοβουλευτικού στραβισμού κρίνουν το κάθε τι με το αν εξασφαλίζει θέσεις βουλευτών στο κοινοβούλιο. Έτσι, απομονώνουν τις σοσιαλιστικές ιδέες από τις ανάγκες της κοινωνίας και από την δράση της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευόμενων και τις ταυτίζουν με τον αριθμό των ψήφων που θα συγκεντρώσουν οι αρνητές τους.

«αριστερίστικη», «Αριστερή» ή «Ανανεωτική» δεν θα βρούμε να έχει καμιά ουσιαστική διαφοροποίηση από την πολιτική αυτή, πέρα από διαφορετικές διατυπώσεις και τόνους, ανάλογα με το ξεχωριστό πρόφιλ που επιδιώκει να εμφανίσει.

Είναι τόσο ισχυρή η πρόσδεση τους στον «μεταρρυθμιστικό» συμβιβαστικό προσανατολισμό που δεν γίνεται ανεκτή καμιά παρέκκλιση απ' αυτόν. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα των ερωτηματικών και των προβληματισμών που διατυπώθηκαν από ορισμένους στην περίοδο του προσυνεδριακού διαλόγου για τον ρόλο της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και την θέση του ΣΥΝ για αυτήν. Σε μια περίοδο που τα γεγονότα κάνουν εντελώς διάφανο τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα αυτού του μηχανισμού του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και την καταστροφικό ρόλο που αναπτύσσει σε βάρος ολόκληρης της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας εργατικής τάξης, ακόμα και αυτοί οι λιγοστοί διστακτικοί προβληματισμοί, πολύ γρήγορα «μαζεύτηκαν» και ξεχάστηκαν.

«Μεταρρυθμιστές» σε εποχή καπιταλιστικής αποσύνθεσης!

Η συμβιβαστική αυτή «μεταρρυθμιστική» πολιτική, όμως, βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση και σύγκρουση με την πραγματικότητα. Οι εκκλήσεις για «δημοκρατικό» καπιταλισμό με «ανθρώπινο» πρόσωπο, για λιγότερη εκμετάλλευση, για «ανθρώπους πάνω από τα κέρδη» και για άλλους εξωραϊσμούς του εκμεταλλευτικού συστήματος και του πολιτικού αστικού καθεστώτος, δεν συμβαδίζουν με την απολυταρχία, την αστυνομοκρατία, την αυταρχικότητα και την όλο και σκληρότερη εκμετάλλευση που επιβάλλει η αποσύνθεση και η χρεοκοπία του καπιταλισμού. Τα μεταρρυθμιστικά κηρύγματα αποκαλύπτονται από την πραγματικότητα κάλπικα και γελοία. Το κήρυγμα της ταξικής συνεργασίας συντρίβεται πάνω στην σκληρή πραγματικότητα της όξυνσης των ταξικών συγκρούσεων.

Έτσι, μαζί με την κρίση του καπιταλισμού οξύνεται και βαθαίνει και η κρίση των «μεταρρυθμιστών» συμβιβαστών. Κι όπως η σοσιαλδημοκρατία, έτσι και οι μεταρρυθμιστές «αριστεροί» ηγέτες, σε ολόκληρο τον κόσμο, καλούνται, από τους μηχανισμούς του καθεστώτος και των εκμεταλλευτών, να αναλάβουν ρόλους στην διαχείριση της άγριας επίθεσης κατά των εργατικών συμφερόντων και δικαιωμάτων (με την ανάληψη κυβερνητικών καθηκόντων ή καθησυχαστικών δραστηριοτήτων των ανήσυχων εκμεταλλευόμενων) ή καταδικάζονται να περάσουν στα πολιτικά αζήτητα του αστικού κοινοβουλευτισμού.

Οι επίδοξοι «ριζοσπάστες» «μεταρρυθμιστές» του χρεοκοπημένου καπιταλισμού και του αστικού κοινοβουλευτισμού μένουν πολιτικά μετέωροι και άχρηστοι και η πολιτική τους ανυποληψία είναι σφικτά δεμένη με την σφοδρότητα της καπιταλιστικής κρίσης.

Αντίθετα, λοιπόν, απ' ότι ισχυρίζονται οι διάφοροι αρθρογράφοι του αστικού τύπου, η διάσπαση του ΣΥΝ και του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι απλά υπόθεση των προσωπικών επιδιώξεων του Τσίπρα, του Αλαβάνου ή του Κουβέλη. Είναι αποτέλεσμα της αντίθεσης στην οποία βρίσκεται η ψευτιά και η κενότητα του «μεταρρυθμισμού» τους με την αντιμεταρρυθμιστική εποχή της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης χρεοκοπίας και αποσύνθεσης.

Να μάθουμε από την πραγματικότητα του εργατικού κινήματος

Η κρίση που μαστιάζει τον ΣΥΝ και τον ΣΥΡΙΖΑ και οι αναπόφευκτες διασπάσεις τους, προσφέρουν την ευκαιρία και την δυνατότητα, σε όλα τα μέλη και τους οπα-

δούς τους, που τους ακολουθούν, προσδοκώντας έναν αληθινό σοσιαλιστικό προσανατολισμό τους, να διαπιστώσουν αυτό που η ολόκληρη η ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος διδάσκει.

Με «μεταρρυθμιστικές» «εξανθρωπισμού» του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος και με συμβιβαστικές, πολιτικές ταξικής συνεργασίας των εκμεταλλευόμενων με τους εκμεταλλευτές. Με πολιτικές αστικού κοινοβουλευτικού κρετινισμού που μετατρέπουν την ταξική πάλη της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων σε κοινοβουλευτικά παιχνίδια ψηφοθηρίας. Με «πλατειά» πολιτικά κομματικά σχήματα στερημένα από τις επαναστατικές αρχές του επαναστατικού μαρξισμού, αναζητούν κοινοβουλευτικούς ρόλους και συμμετοχή στην διαχείριση του εκμεταλλευτικού καθεστώτος. Που αρνούνται την καθημερινή πάλη για το ενιαίο ταξικό μέτωπο των εργατών ενάντια στην κεφαλαιοκρατική επίθεση. Που αφήνουν ανοργάνωτη, διασπασμένη και ασυντόνιστη την μαζική εργατική πάλη και δεν εκπαιδεύουν, μέσα από την καθημερινή πραγματικότητα, τους εργάτες για την ανάγκη ανατροπής του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Με όλα αυτά, όταν συμβαίνουν, δεν πρόκειται ούτε μπορεί να υπάρξει κανένας σοσιαλιστικός προσανατολισμός.

Μόνο η απαίτηση και η πάλη για την οικοδόμηση ενός εργατικού κόμματος, βασισμένου πάνω στις δοκιμασμένες αρχές του επαναστατικού μαρξισμού, με εξασφαλισμένη την δημοκρατική εσωτερική λειτουργία και την συνειδητή ενιαία συγκεντρωτική δράση των δημοκρατικά παρμένων αποφάσεων, με ένα πρόγραμμα δράσης για την αντιμετώπιση των καταστροφικών συνεπειών της καπιταλιστικής κρίσης, συντριβής του καπιταλιστικού καθεστώτος και σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας, σαν αποτέλεσμα της οργανωμένης δράσης των ίδιων των εργαζομένων και κάτω από την δική τους διεύθυνση, μπορεί να ανοίξει τον δρόμο για τον σοσιαλισμό.

Μόνο με ένα τέτοιο εργατικό κόμμα, που σαν γνώμονα της ταχτικής του θα έχει το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο δράσης ολόκληρης της εργατικής τάξης, μπορεί να αντιμετωπιστεί η σημερινή πολυδιάσπαση, να αξιοποιηθεί αποτελεσματικά κάθε κοινοβουλευτική δραστηριότητα και να χρησιμοποιηθεί, από την οργανωμένη μαζική δράση της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευόμενων, για την ανατροπή της ψευδοδημοκρατίας, δηλαδή της δικτατορίας, του κεφαλαίου.

Χ. Σταθάτος

Όταν την Αριστερά την αυτοκτονούν

Ο Κ. Βεργόπουλος, που του έχει αποδοθεί φαρδιά πλατειά ο τίτλος του «αριστερού» και απ' ότι ακούγεται συνδράμει ενεργητικά την προσπάθεια του Αλαβάνου και του νεότευκτου «Μετώπου Αλληλεγγύης και Ανατροπής», στις συμβουλές του για το τι πρέπει να κάνει σήμερα η Αριστερά γίνεται πιο αποκαλυπτικός από οποιονδήποτε άλλον, λέγοντας πράγματα που οι άλλοι, οι όμοιοί του, τα κρύβουν πίσω από φραστικές κουρτίνες.

Σε άρθρο του στην «Ελευθεροτυπία» (18/6/2010, «Όταν η Αριστερά αυτοκτονεί») καλεί την αριστερά να μην αναδιπλωθεί σε «κανένα προκατασκευασμένο δόγμα» (εννοώντας προφανώς τον μαρξισμό) και να εγκαταλείψει την «απομονωτική αυτοανακυρνημένη «ταξική πολιτική»». Της προτείνει την «ανεπιφύλακτη επάνοδό της στην κοινωνία». Με βασικό σκοπό, όπως λέει ο ίδιος, «ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο, με ανακατανομή του εισοδήματος, άμβλυνση ανισοτήτων, σχετική κοινωνική δικαιοσύνη», ένα νέο «Νιου Ντιλ», όπως αυτό «που υλοποίησαν, το 1935, ο Βρετανός οικονομολόγος Κέινς και ο Αμερικάνος πρόεδρος Ρούζβελτ». Κατηγορώντας τους «ακεραιόφρονες της Αριστεράς» της δεκαετίας του 1930 ότι αρνιόνταν να καταλάβουν την δυναμική που πρόσφερε ο καπιταλισμός μέσα από το «κοινωνικό συμβόλαιο» και το «Νιου Ντιλ», υμνεί την μεταπολεμική καπιταλιστική δραστηριότητα ως υπόδειγμα κοινωνίας λέγοντας: «ποτέ άλλοτε στην ιστορία του ο καπιταλισμός δεν πραγματοποίησε τόσο ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης, συσσώρευσης κεφαλαίου και κερδών, και ποτέ άλλοτε δεν έφθασε τόσο κοντά στη συρρίκνωση της ανεργίας και πλήρη απασχόληση»!!

Να λοιπόν τα ιδανικά των «κευνσιανών» «αριστερών»: ένας καπιταλισμός με μεγάλους ρυθμούς ανάπτυξης, συσσώρευσης κεφαλαίου και κερδών, με συνθήκες πλήρους απασχόλησης!! Αρκεί τις διευθυντικές θέσεις της καπιταλιστικής διαχείρισης, που σήμερα, όπως και στην περίοδο της κρίσης του 1929, τις κατέχουν «φιλελεύθεροι και ασύδοτοι» να τις καταλάβουν κευνσιανοί καθηγητές και πολιτικοί. Και ο καπιταλισμός θα λειτουργήσει μια χαρά. Τι εκμεταλλευόμενοι και εκμεταλλευτές, ποια εκμετάλλευση και ταξική πάλη, τι αντιθέσεις, αδιέξοδα και κρίσεις της καπιταλιστικής κοινωνίας. Όλα είναι επινοήσεις του μαρξιστικού «δόγματος» και των «ακεραιόφρονων αριστερών»!!

Ο κύριος καθηγητής βέβαια, στον βαθυστόχαστο ύμνο του για τα κατορθώματα του καπιταλισμού ξέχασε μερικές «λεπτομέρειες». Όπως αυτή του 2ου παγκοσμίου πολέμου με τα 100 εκατομμύρια νεκρούς και την πλήρη καταστροφή και αποδιοργάνωση των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας. Καταστροφή πρωτόγνωρων διαστάσεων για την ανθρωπότητα που την προκάλεσε - («όπως το σύννεφο γεννάει την μπόρα» είχε πει ο «ακεραιόφρων» αριστερός Λένιν)- το αδιέξοδο η κρίση και η αποσύνθεση του ίδιου του καπιταλισμού. Και είναι ακριβώς αυτή η καταστροφή που αποτέλεσε την αιτία και την βάση της μεταπολεμικής καπιταλιστικής «ανάπτυξης» που τόσο υμνεί ο «αριστερός» κύριος Βεργόπουλος.

«Ανάπτυξη» που συνοδεύτηκε βέβαια με συνεχείς «περιφερειακούς» πολέμους, με εξαθλίωση και πρωτόγνωρη φτώχεια των πληθυσμών ολόκληρων ηπείρων, με την καταστροφή του περιβάλλοντος του πλανήτη κλπ κλπ. Και προετοίμασε με μαθηματική ακρίβεια την παρατεταμένη σημερινή εξωφρενική κατάσταση της εκτεταμένης παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης με τις νέες, τεράστιες, ανυπολόγιστες καταστροφές κοινωνικού πλούτου και αποδιάρθρωσης της ανθρώπινης κοινωνίας.

Μια άλλη «λεπτομέρεια» που ξέχασε ο κύριος «αριστερός» καθηγητής, είναι ότι στην διάρκεια της δεκαετίας του 1930, (με εξαίρεση τα πρώτα χρόνια της, με την αποκαλούμενη «Τρίτη Περίοδο» του σταλινισμού, στη Γερμανία) η πολιτική της κυρίαρχης ευρωπαϊκής «αριστεράς», του σταλινισμού και της σοσιαλδημοκρατίας, δεν ήταν η «ταξική πολιτική» αλλά αντίθετα η πολιτική της ταξικής συνεργασίας και του συμβιβασμού, η πολιτική του «Λαϊκού Μετώπου», η πολιτική των «κοινωνικών συμβολαίων» μεταξύ εκμεταλλευόμενων και εκμεταλλευτών, που ο ίδιος υμνεί και προτείνει. Η πολιτική δηλαδή που καθήλωσε την ανεξάρτητη πάλη της εργατικής τάξης και των εκμεταλλευόμενων ενάντια στην καπιταλιστική κρίση και μέσω των «Λαϊκών Μετώπων» την υπέταξε στα συμφέροντα των εκμεταλλευτών και του κεφαλαίου. Και έδωσε την δυνατότητα στον σάπιο καπιταλισμό να προχωρήσει στον παγκόσμιο όλεθρο και στην επόμενη «ανάπτυξη» του, σε βάρος ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Αυτό ακριβώς αντιπροσωπεύουν και για σήμερα οι ιδέες των «αριστερών» τύπου Βεργόπουλου.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΕΞΟΡΓΙΣΜΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΝ ΠΗΓΑΝ ΣΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.;

**Ανάγκη να εγκαταλειφθούν
τα γραφειοκρατικά τελεσίγραφα.**

Υστερα από τη γιγάντια εκείνη διαδήλωση των εργαζόμενων, στις 5 του Μάη, η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. σκέφτηκε, όπως φαίνεται, πως είχε σημαίνει η ώρα να κάνει το μεγάλο άλμα για τη μαζική εργατο-λαϊκή «Αντεπίθεση» με στόχο την «λαϊκή εξουσία». Και γι' αυτό αποφάσισε να διοργανώσει, μετά από δέκα μέρες, στις 15 του Μάη, ένα πανελλαδικό κομματικό συλλαλητήριο στο κέντρο της Αθήνας.

Για τον φιλόδοξο αυτό πολιτικό στόχο, επιστρατεύτηκε, βεβαίως, ολόκληρος ο μηχανισμός του Κ.Κ.Ε., της Κ.Ν.Ε. και του Π.Α.Μ.Ε. Και το συλλαλητήριο έγινε στην ώρα του.

Τι όμως αποδείχτηκε τελικά;

Το πρώτο που αποδείχτηκε είναι ότι η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. έπεσε έξω στους υπολογισμούς της. Οι εξοργισμένες από την κυβερνητική πολιτική, εργατικές και λαϊκές μάζες, οι οποίες πήραν μέρος στη γιγάντια διαδήλωση της 5ης του Μάη, δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον για το συλλαλητήριο που κάλεσε η ηγεσία αυτή! Κι έτσι, αντί για συλλαλητήριο μαζικής και μαχητικής εργατο-λαϊκής Αντεπίθεσης, αυτό που έγινε στις 15 του Μάη στην πραγματικότητα ήταν μόνο

μία πανελλαδική συγκέντρωση των πιο πιστών οπαδών και των μελών του Κ.Κ.Ε., της Κ.Ν.Ε. και του Π.Α.Μ.Ε. Μια συνηθισμένη επίδειξη κομματικής κινητοποίησης, με χαρακτηριστικά συλλαλητηρίου.

Η πολιτική ουσία επομένως είναι ότι, παρ' όλη την εργατική οργή που εκδηλώθηκε στις 5 του Μάη (τόσο με τη συγκέντρωση του Π.Α.Μ.Ε., όσο και με τη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ) η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. απέτυχε να διευρύνει το ακροατήριό της, να επηρεάσει με τα συνθήματά της αυτές τις εξοργισμένες μάζες των εργαζόμενων που θέλουν να αποκρούσουν την επίθεση του κεφαλαίου. Και να τις τραβήξει κοντά της.

Προβάλλει έτσι ένα πολύ σημαντικό ερώτημα, στο οποίο θα έπρεπε να απαντήσει η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. Γιατί άραγε οι χιλιάδες εργαζόμενοι που ήταν στη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ και στη συνέχεια διαδήλωσαν μαζί με τους οπαδούς του Π.Α.Μ.Ε. - Κ.Κ.Ε. (στις 5 Μάη), δεν δέχτηκαν την πρόταση της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε. να συμμετάσχουν στο συλλαλητήριο της 15 του Μάη; Τι έχουν άραγε να πουν πάνω σ' αυτό οι ηγέτες και οι αγωνιστές του Κ.Κ.Ε.; Ποια είναι η εξήγηση που δίνουν;

Κατά τη δική μας γνώμη, η απάντηση είναι φανερή και γνωστή από καιρό. Οι χιλιάδες εργαζόμενοι που κατεβαίνουν στις απεργίες (τις οποίες ανακοινώνουν οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ) και

παίρνουν μέρος μαχητικά στις συγκεντρώσεις και στις διαδηλώσεις, μαζί με τα σωματεία τους (όπως έκαναν και στις 5 του Μάη) δεν απορρίπτουν την πρόταση που κάνει το Π.Α.Μ.Ε. για **μαζική ταξική αντεπίθεση**. Απόδειξη είναι η δυναμική συμμετοχή τους στην πάλη ενάντια στη ληστρική επίθεση των κυβερνήσεων του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου! Στην πράξη, λοιπόν, οι χιλιάδες αυτοί εργαζόμενοι, (πολλές χιλιάδες σ' όλη τη χώρα) όπως και οι εργαζόμενοι που ακολουθούν το Π.Α.Μ.Ε., κάνουν αντίσταση και θέλουν την κλιμάκωση, την οργάνωση, τη συνεργασία και το συντονισμό της πάλης τους. Στην ουσία επιδιώκουν την μαζική ταξική Αντεπίθεση. Την οποία βεβαίως ούτε θέλουν, ούτε θα την επιδιώξουν ποτέ οι πράκτορες των αστικών κομμάτων, οι ηγέτες της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ!

Πού κολλάει λοιπόν το ζήτημα; Ποιο είναι το εμπόδιο που κλείνει το δρόμο και δεν επιτρέπει τη συνάντηση και τη σύμπραξη αυτών των εργαζόμενων με τους εργαζόμενους του Π.Α.Μ.Ε. για τη μαζική ταξική Αντεπίθεση; Γιατί κρατάνε αποστάσεις από το Κ.Κ.Ε.;

Δεν υπάρχει εδώ κανένα κρυμμένο και δυσεύρετο μυστικό για να ψάξουμε να το βρούμε. Το εμπόδιο είναι φανερό σε όλους. Το μοναδικό εμπόδιο είναι ο σχεταριστικός τελεσίγραφισμός της ηγεσίας του Π.Α.Μ.Ε. και του Κ.Κ.Ε. Είναι το «ελάτε σ' εμάς», «γυρίστε την πλάτη σ' άλλα κόμματα», «το Π.Α.Μ.Ε. είναι το ταξικό κίνημα», «πάρτε μέρος στις απεργίες και στις συγκεντρώσεις με το Π.Α.Μ.Ε.».

Με τα τελεσίγραφα αυτά και με το σύνθημα «Αντεπίθεση για τη λαϊκή εξουσία» οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. και του Π.Α.Μ.Ε., όχι μόνο δεν προτείνουν συνεργασία, σύμπραξη και ταξικό εργατικό μέτωπο, ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου. Όχι μόνο δεν καλούν όλες τις τάξεις του εργατικού κινήματος να συμμαχήσουν για τη μαζική ταξική Αντεπίθεση. Αλλά καλούν τους εργαζόμενους, μας καλούν όλους, να προσχωρήσουμε στο Π.Α.Μ.Ε. και στο Κ.Κ.Ε. Να αποδεχτούμε το πρόγραμμά τους. Να ασπαστούμε την πολιτική και την διασπαστική ταχτική τους. Να υποταχθούμε στην πειθαρχία τους!

Στην εποχή μας όμως, περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι και γενικότερα οι εκμεταλλεζόμενοι, φορτωμένοι με πολύ οδυνηρές εμπειρίες, δεν δέχονται τα τελεσίγραφα, απορρίπτουν τα διατάγματα, απ' όπου κι αν προέρχονται! Και ιδιαίτερα από τους σταλινικούς ηγέτες!

Κι ακριβώς γι' αυτό και μόνο γι' αυτό, οι εργαζόμενοι που βλέπουν την ανάγκη της συμμαχίας και της μαζικής ταξικής Αντεπίθεσης, απέρριψαν την πρόσκληση να συμμετάσχουν στο συλλαλητήριο που κάλεσε η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. στις 15 του Μάη. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο που αρνούνται να δεχτούν την σχεταριστική διασπαστική πρακτική των

ξεχωριστών συγκεντρώσεων και απεργιών που ακολουθεί η ηγεσία του Π.Α.ΜΕ.!

Το δυστύχημα είναι που αρνείται να δει αυτή την πραγματικότητα, να αναγνωρίσει αυτή την αλήθεια και να εγκαταλείψει τον σεχταριστικό τελεσιγραφισμό της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε. και του Π.Α.ΜΕ.

Κι ακόμα μια φορά, το δυστύχημα είναι που η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. επιμένει να μη βλέπει πόσο ώριμες είναι οι συνθήκες και πόσο επομένως επιτακτικά αναγκαίο είναι να πάρει την πρωτοβουλία και να υψώσει τη σημαία της λενινικής μπολσεβίκικης τακτικής της Εργατικής Συμμαχίας. Να παλέψει δηλαδή για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, το Ταξικό Μέτωπο Πάλης όλων των εργαζόμενων (ανεξάρτητα από τις πολιτικές απόψεις και τις κομματικές προτιμήσεις τους) με βάση τα προβλήματα και τις ανάγκες που γεννάει καθημερινά η κρίση και η αποσύνθεση του παγκόσμιου και του ελληνικού καπιταλισμού.

Όσο ζούσε ο Λένιν, ως τη τελευταία πνοή του, πάλευε ασίγηστα ενάντια στον γραφειοκρατικό τελεσιγραφισμό, ενάντια στην άλλη όψη του καιροσκοπισμού, δηλαδή ενάντια στον αριστεριστικό σεχταρισμό. Και μαζί με τους άλλους ηγέτες της Κομμουνιστικής Διεθνούς, με τις αποφάσεις των πρώτων τεσσάρων Συνεδρίων της, επίμονα ο Λένιν καλούσε τους κομμουνιστές όλου του κόσμου, τα Κομμουνιστικά Κόμματα και τις κομμουνιστικές ομάδες όλων των χωρών, να πρωτοστατούν, να αγωνίζονται αδιάκοπα για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, για την ταξική Εργατική Συμμαχία, «από τα κάτω κι από τα επάνω», με τους ίδιους τους εργαζόμενους και με όλες τις τάξεις και τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος, συνδικαλιστικές και πολιτικές!

Αν η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. ακολουθούσε την μπολσεβίκικη πολιτική και τακτική του Λένιν και του Τρότσκι, την πολιτική και την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, στις σημερινές συνθήκες οικονομικής και πολιτικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, αντί να καθοδηγεί το σεχταριστικό Π.Α.ΜΕ., θα μπορούσε να βρίσκεται επικεφαλής όλων των μαχητικών δυνάμεων της εργατικής τάξης, δημιουργώντας τους όρους της μαζικής Αντεπίθεσης, για το τσάκισμα της κεφαλαιοκρατικής επίθεσης. Στην προοπτική της πάλης για την εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό! Και όχι της μικροαστικής «λαϊκής εξουσίας».

Σ' αυτή την περίπτωση η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. με οδηγό της την λενινική μπολσεβίκικη πολιτική και τακτική, αντί να καλεί τους εργαζόμενους στις ξεχωριστές διασπαστικές συγκεντρώσεις του Π.Α.ΜΕ. και στα κομματικά συλλαλητήριά της, θα αναλάμβανε μια άλλη πραγματικά επαναστατική δράση για την ανασύνταξη του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος. Θα οργάνωνε πλατιά καμπάνια διαρκείας για τις στραγγαλισμένες συνδικαλιστικές ελευθερίες, για τη μαζικοποίηση όλων των εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων και για την δημοκρατική λειτουργία τους. Την

ελεύθερη έκφραση και εκπροσώπηση όλων των τάσεων. Και ταυτόχρονα θα καλούσε όλους τους εργαζόμενους, τους άνεργους και τους συνταξιούχους, να παλέψουν για δημοκρατικές Συνελεύσεις. Για να συζητήσουν ένα σχέδιο ταξικής δράσης ολόκληρου του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Και να εκλέξουν αντιπροσώπους, αναλογικά απ' όλες τις τάξεις, για ένα Πανεργατικό Συνέδριο. Ένα αληθινό εργατικό δημοκρατικό Συνέδριο ενωτικό της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, που θα έπαιρνε τις αναγκαίες αποφάσεις για την ριζική ανασύνταξη του κινήματος. Και για την μαζική ταξική Αντεπίθεση.

Σύμφωνα με όσα δίδαξε ο Λένιν, αυτά θα έκανε μια μπολσεβίκικη κομμουνιστική ηγεσία, μέσα στη σημερινή πραγματικότητα διάσπασης και αποδιοργάνωσης του εργατικού κινήματος, που ελέγχεται από τους εργατοπατερικούς μηχανισμούς της καπιταλιστικής εξουσίας. Ακολουθώντας την λενινική τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, παλεύοντας για την εργατική δημοκρατία και για την ταξική Εργατική Συμμαχία, θα καταχτούσε τα πιο μαχητικά στρώματα της τάξης και θα έβαζε τις βάσεις για την επαναστατική ανασύνταξη ολόκληρου του κινήματος. Ως βασική προϋπόθεση για την προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση.

Όμως η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. (όχι μόνο η σημερινή μα και οι προηγούμενες, από το 1934 κι εδώ) δεν ακολουθεί το λενινικό πρόγραμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης. Και γι' αυτό δεν αγωνίζεται για την εργατική εξουσία, για σοβιετική κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών, όπως αγωνίζονταν το κόμμα του Λένιν!

Βγαλμένη από την εθνικο-ρεφορμιστική σχολή του σταλινικού «μαρξισμού - λενινισμού» η ηγεσία αυτή αγωνίζεται αντίθετα για την «αντι-ιμπεριαλιστική, αντι-μονοπωλιακή, λαϊκή εξουσία», δηλαδή για μια μικροαστική «λαϊκή δημοκρατία». Ένα εγκεφαλικό γραφειοκρατικό κατασκεύασμα, που καμιά σχέση δεν μπορεί να έχει με την ιστορική σοσιαλιστική αποστολή της εργατικής τάξης και με τον επαναστατικό μαρξισμό. Όπως άλλωστε έχει αποδειχτεί απ' όλα τα αντίστοιχα καταστροφικά πειράματα των σταλινικών κομμάτων σε διάφορες χώρες, αλλά και στην Ελλάδα το 1944-45!

Για τον ίδιο αυτόν λόγο, τα σταλινικά κόμματα σε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα, έχοντας εγκαταλείψει το λενινικό πρόγραμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, εγκατέλειψαν μαζί και την πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Και ανέλαβαν αγώνα για το «Λαϊκό Μέτωπο», δηλαδή την λεγόμενη «δημοκρατική» ταξική συνεργασία με διάφορα σκύβαλα του αστικού και μικροαστικού πολιτικού κόσμου.

Για όλα αυτά όμως μιλάμε με άλλα άρθρα, σε τούτο το φύλλο και θα μιλήσουμε πιο αναλυτικά στα επόμενα φύλλα μας.

Από συνέντευξη της Αλέκας Παπαρήγα (23/5):

«...Σήμερα συντελούνται σημαντικές διεργασίες στις λαϊκές συνειδήσεις. Υπάρχει οργή και σύγχυση, υπάρχει και αυξημένη διάθεση για συμμετοχή στους αγώνες. Αν αυτές θα ριζοσπαστικοποιηθούν, αν θα συναντηθούν με την πρόταση συμμαχίας και εξουσίας του ΚΚΕ ή θα καταφέρει το σύστημα να τις ελέγξει, θα το δούμε».

(Από συνέντευξή της στην «Ελευθεροτυπία»).

Πράγματι οι διεργασίες που συντελούνται είναι σημαντικές. Κι όχι μόνο στις λαϊκές, αλλά ιδιαίτερα στις εργατικές συνειδήσεις. Τα γεγονότα της 5ης του Μάη έκαναν καθαρό ότι οι εργαζόμενοι δεν είναι μόνο οργισμένοι και διατεθειμένοι να παλέψουν, μα και η πολιτική τους συνειδητότητα και ο ριζοσπαστισμός τους, επίσης, είναι ήδη πολύ βαθύς και προχωρημένος, αντίθετα απ' ό,τι νομίζει και λέει η γραμματέας του ΚΚΕ!

Ωστόσο, η συνειδητότητα αυτή και ο ριζοσπαστισμός των εξοργισμένων εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών δεν συναντιούνται και δεν περνάνε μέσα από την λαϊκίστικη μικροαστική, συντηρητική, στρατηγική της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ! Ο σταλινικός σοσιαλπατριωτισμός και τα «λαϊκά μέτωπα» με «προοδευτικά» μικροαστικά σκύβαλα, δεν εμπνέουν πλέον τις συνειδητοποιημένες δυνάμεις του σύγχρονου προλεταριάτου!

Όπως άλλωστε φάνηκε κι από την αποτυχία του συλλαλητηρίου της 15ης Μάη, ο γραφειοκρατικός τελεσιγραφισμός της ηγεσίας του σταλινικού ΚΚΕ όχι μόνο δεν προσελκύει αλλά απωθεί τις σημερινές προλεταριακές μάζες!

Όσο η ηγεσία αυτή θα επιμένει στην σταλινική στρατηγική και πρακτική της διάσπασης του εργατικού κινήματος, όσο θα ελπίζει πως με τελεσίγραφα θα κερδίσει την προλεταριακή πρωτοπορία, τόσο πιο πολύ θα μένει έξω από τις βαθιές διεργασίες που συντελούνται και θα συντελεστούν στις προλεταριακές συνειδήσεις, όχι στην Ελλάδα, μα και στην Ευρώπη και στον κόσμο ολόκληρο.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΠΟΚΡΟΥΣΤΕΙ ΜΕ ΔΙΑΣΠΑΣΜΕΝΟ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

ΣΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΩΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΤΑΞΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΚΤΑΚΤΟ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΝΙΑΙΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ.

Εργάτες, εργάτριες, νέοι και νέες πρωτοπόροι αγωνιστές

Βουλώστε καλά τα αυτιά σας στις ψευδοσοσιαλιστικές σειρήνες των ιμπεριαλιστικών κεφαλαιοκρατικών μηχανισμών!

Μην πιστεύετε τις ψευτιές των θεατρίνων της μειοψηφικής κυβέρνησης, που έλεγαν τα αντίθετα πριν από τις εκλογές κι έταζαν λαγούς με πετραχήλια!

Μην δίνεται καμιά εμπιστοσύνη στους αδίστακτους δημαγωγούς της «ΝΔ» και του «ΛΑΟΣ».

Όλοι αυτοί δουλεύουν σε διατεταγμένη υπηρεσία για να φορτώσουν και πάλι την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας, δηλαδή την δική τους κρίση, στις δικές μας πλάτες, για να ρίξουν ξανά όλα τα βάρη της χρεοκοπίας του καπιταλισμού πάνω στις πλάτες της εργατικής τάξης και του εκμεταλλευόμενου λαού.

Όπως πάντα, όλοι αυτοί οι υπηρέτες της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, όλα αυτά τα όργανα των ντόπιων και των ξένων εκμεταλλευτών, λένε ψέματα και μόνο ψέματα.

Τα ληστρικά αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών της «ΕΕ» και του ΔΝΤ, μα και κάθε άλλη αστική πολιτική, όχι μόνο δεν πρόκειται να μας βγάλουν από την κρίση, όπως λένε, αλλά θα μας ρίξουν βαθύτερα σ' αυτήν, θα φέρουν περισσότερη ανεργία, φτώχεια, πείνα, κι ακόμα, λιγότερα δικαιώματα.

Μην έχετε καμιά αμφιβολία. Σε κάθε χώρα που επιβλήθηκαν οι απάνθρωπες καπιταλιστικές πολιτικές της δήθεν «εθνικής σωτηρίας» μεγάλωσε η δυστυχία των εργαζόμενων και του λαού και αυξήθηκαν τα κέρδη των καπιταλιστών, ντόπιων και ξένων μαζί. Ενώ η κρίση συνεχίζεται και βαθαίνει.

Όχι άλλη κοροϊδία. Όχι άλλες ψεύτικες υποσχέσεις. Την κρίση να την πληρώσουν αυτοί που την προκαλούν: οι καπιταλιστές εκμεταλλευτές της κοινωνίας και οι πολιτικοί υπηρέτες τους. Αυτή είναι η μόνη διέξοδος από το καπιταλιστικό αδιέξοδο, αυτή είναι η μόνη αληθινή εθνική σωτη-

ρία. Να επιβάλλουμε στους εκμεταλλευτές κεφαλαιοκράτες και σε όλους τους κλέφτες να πληρώσουν τα σπασμένα της κρίσης τους ή να πάνε στην φυλακή.

Οι εργαζόμενοι και ο εκμεταλλευόμενος λαός, είμαστε η μοναδική δύναμη που μπορεί να βγάλει σ' αλήθεια την κοινωνία από την καπιταλιστική κρίση, από το καπιταλιστικό αδιέξοδο και την εξαθλίωση. Με την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα κοινωνικά μέσα παραγωγής!

Γι' αυτό και όλοι οι υπηρέτες του σάπιου καπιταλισμού κάνουν ό,τι μπορούν για να μας κρατάνε διασπασμένους, ανοργάνωτους και άβουλους.

Γι' αυτό η διάσπαση της εργατικής τάξης και το κομματίσματος του εργατικού κινήματος είναι το κύριο, το πρωταρχικό, μέλημά τους, η καθημερινή φροντίδα όλων των αστικών κομμάτων. Που μεθοδικά εκμεταλλεύονται και υποδαυλίζουν τα ασυγχώρητα σφάλματα και τις καταστροφικές επιλογές των ανάξιων ηγεσιών των εργατικών οργανώσεων, πολιτικών και συνδικαλιστικών.

Αυτή είναι η ακίλλεια φτέρνα μας. Η διάσπαση και η αποδιοργάνωση της εργατιάς και της φτωχολογιάς!

Σ' αυτή τη διάσπαση και την αποδιοργάνωση στηρίζεται η αγριανθρωπική επιχείρηση των ιμπεριαλιστών της «ΕΕ», του ΔΝΤ και της ψευδοσοσιαλιστικής μειοψηφικής κυβέρνησης των δημαγωγών του ΠΑΣΟΚ. Αλλά και των δεξιών συμμάχων τους.

Απέναντι σ' αυτή την ενωμένη επίθεση των κεφαλαιοκρατών πρέπει τώρα να ανταποκριθεί η ενιαία, οργανωμένη, μαζική, εργατική και λαϊκή ταξική απερίθωτη.

Είναι όμως παραπάνω από βέβαιο ότι με κομματιασμένο το εργατικό κίνημα και με παραταξιακές απεργίες, που αποφασίζονται χωρίς να ρωτηθούν οι εργαζόμενοι, ποτέ και καμιά μαζική απερίθωτη δεν θα υπάρξει. Και η καπιταλιστική αντίδραση θα αποθρασύνεται και θα λυσομανάει, σκορπώντας τον τρόμο, την απογοήτευση και την δυστυχία.

Άμεσα τώρα, χωρίς άλλη καθυστέρηση, όλες οι τάξεις και παρατάξεις της αριστεράς, πρέπει να συμπράξουν και να παλέψουν για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Ταξικής Πάλης. Για να πάρουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι, τον αγώνα στα δικά τους χέρια.

Να παλέψουμε, όλοι μαζί, σε κάθε κλάδο, σε κάθε τόπο δουλειάς, σε όλη τη χώρα, να πραγματοποιηθούν μαζικές δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις, όλων των εργαζόμενων, ελλήνων και μεταναστών. Όλων των άνεργων και των συνταξιούχων. Συνελεύσεις στις οποίες ελεύθερα να εκφραστούν όλες οι απόψεις για την απόκρουση της καπιταλιστικής ληστρικής επίθεσης και να εκλεγούν αναλογικά αντιπρόσωποι για ένα Έκτακτο Πανεργατικό Συνέδριο Ενιαίου Μετώπου.

Ένα πραγματικό εργατικό συνέδριο που να συζητήσει και να επεξεργαστεί το σχέδιο οργάνωσης του αγώνα της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλευόμενων, για την κατάργηση όλων των αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων. Για να πληρώσουν οι καπιταλιστές και οι πολιτικοί υπηρέτες τους την κρίση του εκμεταλλευτικού συστήματός τους. Για να ανοίξει ο δρόμος για την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας, με την κοινωνικοποίηση όλων των μεγάλων μονάδων παραγωγής κάτω από εργατικό έλεγχο.

Όχι άλλες διασπαστικές παραταξιακές απεργίες που, φανερά, αποδυναμώνουν το εργατικό κίνημα!

Μόνο με την πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Ταξικής Αντεπίθεσης θα βάλουμε στο δρόμο του αγώνα τον εκμεταλλευόμενο λαό και θα μπορέσουμε να απαντήσουμε πραγματικά στην άγρια επίθεση του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου.

5/5/2010

Κίνηση Εργατικής Δημοκρατίας
Ανένταχτοι Αγωνιστές της Αριστεράς

Από την Ιστορία του Εργατικού κινήματος

ΑΛΥΓΙΣΤΟΙ ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

6 Ιούνη 1943 – 1η Μάη 1944

Στις 6 του Ιούνη συμπληρώθηκαν 67 χρόνια απ' τη μαύρη εκείνη μέρα του 1943 που οι ιταλοί φασίστες καταχτητές δολοφόνησαν ομαδικά 105 μαχητές του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος της χώρας μας.

Φρενιασμένοι από το σαμποτάζ που έκαναν τις μέρες εκείνες οι αντάρτες του Ε.Λ.Α.Α.Σ. στη σιδηροδρομική σήραγγα του Κούρνοβου, οι άνανδροι φασίστες ξέσπασαν πάνω στους αιχμαλώτους (παλιούς δεσμώτες της μεταξικής δικτατορίας) που τους είχαν κλεισμένους στο στρατόπεδο της Λάρισας.

Ξεχώρισαν 105 απ' αυτούς, τους φόρτωσαν σε καμιόνια και το ξημέρωμα της 6 Ιούνη τους οδήγησαν κοντά στο Κούρνοβο, έξω από το χωριό Νεζερό της Λαμίας, σε μια πλαγιά και τους μακέλεψαν για αντίποινα.

Ανάμεσα στους 105 αυτούς δολοφονημένους αγωνιστές βρίσκονταν και ο παλιός Γενικός Γραμματέας του Κ.Κ.Ε. (1924-26) ο **Παντελής Πουλιόπουλος**. Ο κορυφαίος αυτός μαρξιστής επαναστάτης που στην ηλικία των 27 χρόνων (στα 1927) σήκωσε πρώτος, στην Ελλάδα, το ανάστημά του ενάντια στη σταλινική σοσιαλπατριωτική αναθεώρηση των ιδεών του μπολσεβικισμού. Και ηγήθηκε στη συγκρότηση της Αριστερής Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ (Σπάρτακος) η οποία πρωτοστάτησε ύστερα στη θεμελίωση της 4ης Διεθνούς.

Μαζί του δολοφονήθηκαν κι άλλοι τρεις μαρξιστές επαναστάτες (τεταρτοδιεθνιστές). Ο **Γιάννης Ξυπόλυτος**, ο **Νώντας Γιαννακός** και ο **Γιάννης Μακρής**. Όλοι τους ηγετικά στελέχη του κομμουνιστικού μας κινήματος. Που είχαν αφιερώσει όλη τους τη ζωή στον αγώνα για τον σοσιαλισμό!

Ένα χρόνο αργότερα, την πρωτομαγιά του 1944, τα ανθρωπόμορφα τέρατα του ναζισμού εξόντωσαν με τον ίδιο άνανδρο τρόπο, άλλους 200 παλιούς κομμουνιστές στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής. Δεσμώτες κι

αυτοί της παλατιανής δικτατορίας του Μεταξά, από το κάτεργο της Ακροναυπλίας είχαν μεταφερθεί και κρατούνταν όμηροι, (απ' τους ναζίδες) στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου.

Ανάμεσα στους 200 αυτούς επαναστάτες ήταν και επτά διαλεχτά στελέχη του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς: ο **Χρ. Σούλας**, ο **Ηρ. Μήτσος**, ο **Γ. Κρόκος**, ο **Β. Τζαματζάς**, ο **Δ. Πανταζής**, ο **Γ. Κοβάνης** και ο **Δ. Γιαννακουρέας**.

Ανυποχώρητοι διεθνιστές και ατρόμητοι μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα, αρνήθηκαν να τραγουδήσουν τον αστικό εθνικό ύμνο, όπως έκαναν τα μέλη του σταλινικού εθνικορεφορμιστικού ΚΚΕ. Φωνάζοντας δυνατά «Ζήτω η 4η Διεθνής», προχώρησαν ένα βήμα μπροστά κι άρχισαν να τραγουδάνε τον ύμνο της εργατικής επαναστατικής Διεθνούς:

«Εμπρός της γης οι κολασμένοι, της πείνας σκλάβοι εμπρός, εμπρός...»

Όπως οι 4 μπολσεβίκοι - λενινιστές στο Νεζερό, έτσι και οι 7 στην Καισαριανή, έμειναν αταλάντευτα πιστοί στις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού, στα ιδανικά της κομμουνιστικής απελευθέρωσης από τα δεσμά της καπιταλιστικής μισθωτής σκλαβιάς, ως την τελευταία τους πνοή!

Εμπνευσμένοι από το μπολσεβίκικο πρόγραμμα και τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης των ρώσων εργατών και φτωχών αγροτών, αγωνίστηκαν με όλες τις δυνάμεις τους για την θεμελίωση του μπολσεβίκικου κόμματος της εργατικής πρωτοπορίας και στη χώρα μας. Και άφησαν πίσω τους, μαζί με το ηρωικό παράδειγμά τους και ένα πολύτιμο μαρξιστικό έργο που αποτελεί φωτεινό οδηγό για τις νέες γενιές των προλεταριακών επαναστατών.

Η 6η του Ιούνη 1943 και η 1η Μάη του 1944 θα μείνουν για πάντα δυο κορυφαία ορόσημα στην ασίγηστη ταξική πάλη των μισθωτών σκλάβων για την κομμουνιστική απελευθέρωση της ανθρωπότητας.

για τον
Παντελή Πουλιόπουλο

«...Σε όσους είχαν την τύχη να συνεργαστούν με τον Π. Πουλιόπουλο στην ίδια οργάνωση και μάλιστα να τον γνωρίσουν από κοντά, χρόνια ολόκληρα, στις φυλακές, θα μείνει αξέχαστη η φυσιογνωμία του σαν αγωνιστή, σαν θεωρητικού και πολιτικού στοχαστή, σαν ολοκληρωμένου συντρόφου, ανυπέρβλητου ιδεολόγου και μαχητή του προλεταριακού επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα και της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης που είναι ο στρατηγικός στόχος της 4ης Διεθνούς. Μια μορφή άξια να εμπνέει τους νέους αγωνιστές του επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος».

Χρήτος Αναστασιάδης

(40 χρόνια από την εκατόμηνη στο Κούρνοβο
Μαρξιστικό Δελτίο, Απρίλης - Ιούλης 1983)

ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ

Γράφω ποιήματα,
δεν τυπώνονται
θα τυπωθούν,
αλλά...

Περιμένω ένα γράμμα,
μια καλή είδηση,
ίσως θάρθει τη μέρα
που θα πεθάνω,
θάρθει το δίχως άλλο,
αλλά...

Ο κόσμος δε θα κυβερνιέται
ούτε από την Κυβέρνηση
μήτε από το χρήμα
θα κυβερνιέται
από τον άνθρωπο
ίσως σ' εκατό χρόνια,
αυτό θα γίνει,
δίχως άλλο θα γίνει,
αλλά...

Μόσχα, 12 Σεπτέμβρη 1957
Ναζίμ Χικμέτ

ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΜΕΤΩΠΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Παντελής Πουλιόπουλος
(γράφηκε τον Ιούνιο του 1937)

2. Πώς γενικά μπορεί να καταληφθεί ή εξουσία.

Η εργατική τάξη μπορεί να καταλάβει την πολιτική εξουσία μόνο άμα χρησιμοποιήσει τη μέθοδο της ανεξάρτητης ταξικής πάλης. Πρέπει δηλαδή, σε οποιαδήποτε φάση της σημερινής κρίσης, να αντιτάσσει την ασυμφιλίωτη αντίθεση της στην αστική τάξη και στο αστικό κράτος, με οποιαδήποτε μορφή κι αν παρουσιάζεται αυτό.

Ο όγκος των μη προλεταριακών μαζών του λαού μπορεί και πρέπει να κερδηθεί με το μέρος της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού. Αυτό όμως θα κατορθωθεί μόνο όταν ή ίδια ή εργατική τάξη αποδείξει ότι μπαίνει μπροστά, αποφασιστικός και ικανός ηγέτης στην ανεξάρτητη, επαναστατική πάλη των τάξεων κατά της κεφαλαιοκρατίας που εξουθενώνει κι αυτές τις μάζες του πληθυσμού όπως και το προλεταριάτο.

3. Λαϊκό Μέτωπο ίσων συνεργασίας των τάξεων

Μέσα στις γραμμές του εργατικού κινήματος το μεγαλύτερο εμπόδιο σε μια ανεξάρτητη ταξική πάλη είναι οι μέθοδοι κ' ή ιδεολογία της συνεργασίας των τάξεων. Η ιδεολογία αυτή ενσαρκώνεται πρώτα απ' όλα στα συνθήματα του λεγόμενου Λαϊκού Μετώπου. Ριχτήκανε για πρώτη φορά από την Κομμουνιστική Διεθνή και τα εθνικά της τμήματα. Τα συνθήματα αυτά βρήκανε τη θεωρητική τους έκφραση στις αποφάσεις του 7ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς το καλοκαίρι του 1935. Πολύ γρήγορα την πολιτική αυτή την ασπάστηκαν και την προπαγάνδισαν τα μεταρρυθμιστικά (σοσιαλδημοκρατικά) κόμματα, καθώς και πολλά φιλελεύθερα κόμματα σ' όλο τον κόσμο.

Τα συνθήματα του Λαϊκού Μετώπου είναι καινούργια στη μορφή, αλλά πολύ παλιά στην ουσία τους. Αντιπροσωπεύουν απλά και μόνο την κλασική πολιτική και τις μεθόδους της συνεργασίας των τάξεων και μάλιστα στην πιο γνήσια και ολοκάθαρη μορφή της: **την κυβέρνηση συνασπισμού ασικών και εργατικών κομμάτων. Το Λαϊκό Μέτωπο, όπως και κάθε άλλη μορφή ταξικής συνεργασίας, είναι απάρνηση της ανεξάρτητης ταξικής πάλης των εργατών:** Με το Λαϊκό Μέτωπο ή εργατική τάξη εγκαταλείπει το δικό της πρόγραμμα, δηλαδή το πρόγραμμα της κατάληψης της εξουσίας και το πρόγραμμα του σοσιαλισμού, και δέχεται το πρόγραμμα της «δημοκρατικής» μπουρζουαζίας, δηλαδή το πρόγραμμα της υπεράσπισης

του καθεστώτος. Ο Μπλούμ στη Γαλλία ρητά δήλωσε ότι το Λαϊκό Μέτωπο και η κυβέρνηση του σκοπό έχουν να διατηρήσουν τον καπιταλισμό.

15. Το Λαϊκό Μέτωπο στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα ή πολιτική του Λαϊκού Μετώπου, προετοιμασμένη ιδεολογικά με τις αποφάσεις της 'Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ του Γενάρη του 1934, είχε για πρώτο κύριο αποτέλεσμα την οριστική διάλυση του παλιού ΚΚΕ σε μια άμορφη μάζα από συγχυσμένους φίλους της ΕΣΣΔ και προλετάρους κάτω από τη διεύθυνση μιας υπαλληλικής γραφειοκρατίας και ανεύθυνων μικροαστών δημοκρατών, εντελώς ξένων προς τους ιστορικούς σκοπούς του εργατικού κινήματος.

Επειδή στη χώρα δεν υπήρχαν άξια λόγου μικροαστικά δημοκρατικά κόμματα, τα δημιουργήσανε με τη φαντασία τους, βάζοντας επικεφαλής ενός ανύπαρχτου ουσιαστικά «Λαϊκού Μετώπου» κοινούς πολιτικούς αγύρτες τύπου Ι. Σοφιανόπουλου. Έτσι το ΚΚΕ, παρουσιάζόμενο το ίδιο τεχνητά με τη μορφή του Λαϊκού Μετώπου, έδωσε την εμπιστοσύνη του μέσα στη Βουλή στο μεγάλο αντιδραστικό κόμμα της φιλελεύθερης κεφαλαιοκρατίας που κάτω από την κυβέρνηση του ή εργατική-τάξη και οι χωρικοί γνώρισαν τη μεγαλύτερη καταπίεση και εκμετάλλευση. Μέσον αυτού στήριξε στην κυβέρνηση το στρατηγό Μεταξά, επιτρέποντας έτσι σ' αυτόν να προετοιμάσει άνετα τη σημερινή δικτατορία. Συμμαχώντας με το Φιλελεύθερο κόμμα στα 1935 και αποκρούοντας το Ενιαίο Εργατοαγροτικό Μέτωπο κατά της Παλινόρθωσης, το ΚΚΕ βοήθησε τους Βενιζελικούς να εξαπατήσουν τις αντιμοναρχικές μάζες και να ετοιμάσουν έτσι άνετα από το 1935 (Μάρς) κιόλας το συμβιβασμό-τους με τον έκπτωτο βασιλιά και να τον παλινορθώσουν. Όταν αυτός παλινορθώθηκε, το Λαϊκό Μέτωπο (ΚΚΕ), σκορπίζοντας στις μάζες την καταστροφική αυταπάτη ότι ανοίγεται νέα περίοδος φιλελεύθερων ειδυλλιών, πήγε και προσκύνησε επίσημα το Παλάτι. Όταν τέλος ή μεγάλη κινητοποίηση της Θεσσαλονίκης και το κύμα του πανελλαδικού απεργιακού κινήματος, που το βοηθούσαν ομόθυμα οι μικροαστοί και φτωχοί, χωρικοί, έδειξε το Μάρ του 1936 ότι οι εργαζόμενες μάζες της χώρας ήταν έτοιμες με τη δική τους δύναμη να ματαιώσουν τα σχέδια της βασιλικής δικτατορίας του Μεταξά, το Λαϊκό Μέτωπο συμμαχικά με τους βουλευτές του Βενιζελικού κόμματος αναχαίτισαν το κίνημα των εργατών κι έτσι έδωσαν στον υποψήφιο δικτάτορα μια εύκολη νίκη την ίδια στιγμή που ή θέση του

είχε αδυνατίσει στον πιο μεγάλο βαθμό και είχε κλονιστεί από τα χτυπήματα των μαζών. Η νίκη εκείνη στάθηκε-αποφασιστική για την εγκαθίδρυση της σημερινής βασιλικής δικτατορίας του κεφαλαίου.

Σήμερα το ΚΚΕ - Λαϊκό Μέτωπο αποκρούει, με λύσσα μάλιστα, τις προτάσεις της Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών της Ελλάδας για τη συγκρότηση ενός Ενιαίου Μετώπου κατά της Δικτατορίας και προσανατολίζει όλη την πολιτική του σε μια συμμαχία με .απότακτους πλαστικούς αξιωματικούς («αντιφασίστες») και με τα αστικά κόμματα. Είναι γνωστό ότι οι μεν πρώτοι στο όνομα της Δημοκρατίας έκαναν το δικτατορικό πραξικόπημα του Μάρτη του 1935, τα δε δεύτερα, αφού έστρωσαν το δρόμο στην Παλινόρθωση και στη δικτατορία, τώρα απευθύνονται όλα μαζί στο Παλάτι και ζητούν την αποκατάσταση τους στην εξουσία, δίνοντας γι' αντάλλαγμα την υποχρέωση τους ,να συνεχίσουν ακόμα πιο σκληρά την καταστολή του εργατικού κινήματος και να μονιμοποιήσουν ακόμα και με συνταγματική διάταξη μέγα μέρος από την τωρινή δικτατορική εξουσία του θρόνου.

Την πολιτική αυτή του ελληνικού Λαϊκού Μετώπου (ΚΚΕ) συμπληρώνει ο αδιάντροπος εθνικισμός με τον οποίο το κόμμα αυτό ζητεί να μπολιάσει τους εργάτες. Αυτός είναι συνέπεια της γενικής πολιτικής της σοβιετικής διπλωματίας: μια Ελλάδα «ισχυρή» στο πλευρό του Γαλλοσοβιετικού Συμφώνου για το νέο πόλεμο. Από δω και οι εξωφρενικές πατριωτικές εξάρσεις που πολλές φορές παίρνουν ολότελα κωμικό χαρακτήρα και προχτές ακόμα οδήγησαν το ΚΚΕ στο αίσχος να συμμετάσχει μέσω των φοιτητικών του οργανώσεων στις εθνικές γιορτές και πανεπιστημιακές επιδείξεις και λαμπαδηφορίες που διοργάνωσε ο Μεταξάς.

Μια καθαρή αποχώρηση στην ιδεολογία και στη μέθοδο του Λαϊκού Μετώπου παρουσιάζει σήμερα στην Ελλάδα και το Αρχαιομαρξιστικό Κόμμα. Μόλο που στις διακηρύξεις του ως τώρα φαινόταν πώς είναι για μια ανεξάρτητη ταξική πολιτική του προλεταριάτου, για το Ενιαίο Μέτωπο και κατά της ταξικής συνεργασίας, ωστόσο στην πράξη απέκρουσε το ενιαίο μέτωπο που του πρότεινε ή Ε.Ο.Κ.Δ.Ε. (Ενιαία Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας) και τώρα, από το όργανό του αρχίζει καθαρά να μιλάει για μια συμμαχία με όλα και τα αστικά κόμματα ενάντια στη Δικτατορία. Έτσι αποδεικνύεται και ο βαθύς καιροσκοπικός χαρακτήρας του κόμματος αυτού όπως τον διαπίστωσε εξαρχής ή Ενωτική Συνδιάσκεψη της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε.

Από την Ιστορία του Εργατικού κινήματος

16. Για τι αγωνιζόμαστε

Μπροστά στην παγκόσμια κρίση, στη νέα αυτή περίοδο πολέμων και επαναστάσεων, όπου κατά πάσα πιθανότητα πρόκειται να κριθεί για καιρό ή τύχη της ανθρωπότητας, οι κομμουνιστές - διεθνιστές του κόσμου και μαζί τους οι κομμουνιστές - διεθνιστές της Ελλάδας, κάτω από τη σημαία της 4ης Διεθνούς, διακηρύττουμε την ασυμφιλίωτη αντίθεσή τους προς όλες τις μορφές συνεργασίας των τάξεων και κυβέρνησης συνασπισμού, και άρα την ασυμφιλίωτη τους αντίθεση στην πολιτική και στις μέθοδες του Λαϊκού Μετώπου. Αντιτάσσουμε την πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, που είναι ή καλύτερη σήμερα ταχτική για να δη-

μιουργηθεί ή επαναστατική ενότητα όλων των εργατών, καθώς και για να τραβηχτούν οι μη προλεταριακές μάζες στο πλευρό του εργατικού αγώνα (**Εργατική και Έργατοαγροτική Συμμαχία**). Διακηρύττουν ότι ο κόσμος σήμερα ένα μόνο δίλημμα αντιμετωπίζει: **Καπιταλισμός ή Σοσιαλισμός**, και όχι το δίλημμα που θέλει να παραστήσει πώς τάχα το ιστορικό κίνημα σήμερα πρόκειται να κρίνει ανάμεσα στη Δημοκρατία και το Φασισμό, όπως είναι ή θεωρία του Λαϊκού Μετώπου.

Ανεξάρτητη επαναστατική πάλη για την εγκαθίδρυση της σοσιαλιστικής **Κυβέρνησης των εργατών και χωρικών** - αυτή είναι ή κατεύθυνση του αγώνα στην περίοδο που

περνούμε, έτσι μόνο θα σωθούν οι εργαζόμενοι από την καταστροφή και τη φρίκη του πολέμου. **Ενιαίο Μέτωπο Πάλης** για την ανατροπή της βασιλικής δικτατορίας στην Ελλάδα, για την επιβολή των άμεσων πολιτικών και οικονομικών διεκδικήσεων των εργαζομένων και για τη γοργή προετοιμασία της έργατοαγροτικής εξουσίας, να για τι καλούμε το ελληνικό προλεταριάτο να. αγωνιστεί σήμερα.

Αθήνα, Ιούνης του 1937
Παντελής Πουλιόπουλος

(Από «Τα Λαϊκά Μέτωπα...»
σελ 9-22, Εκδ. «Μαρξιστική Έρευνα»)

ΠΟΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΒΓΑΛΕ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ 21 ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 1967;

Καθώς συνεχίζουμε την αναδρομική αναφορά στην ΟΚΔΕ-Σπάρτακος (1967-68) η οποία ήταν η μετονομασία της προδικτατορικής τεταρτοδιεθνιστικής Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας (Κ.Ε.Δ., 1964-67) μεσολάβησε η 43η επέτειος του πραξικοπήματος των συνταγματάρχων της 21 Απριλή 1967. Η περιβόητη «επανάσταση» της χούντας που επέβαλε την εφτάχρονη στρατοκρατική τυραννία πάνω στον εκμεταλλεζόμενο λαό της χώρας, για λογαριασμό βέβαια της ντόπιας και της ξένης κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας.

Το γεγονός της μαύρης αυτής επετείου, και τα σχόλια που έγιναν σχετικά με αυτήν, έφεραν και πάλι στην επιφάνεια το ζήτημα της στάσης που είχαν κρατήσει, στις παραμονές του πραξικοπήματος, όχι μόνο τα αστικά κόμματα, αλλά και τα κόμματα και οι διάφορες οργανώσεις της αριστεράς (ΕΔΑ - ΚΚΕ, Κ.Δ.Κ.Ε., κλπ).

Ενώ λοιπόν τα γεγονότα έδειχναν καθαρά ότι πίσω από τις διαβεβαιώσεις για κοινοβουλευτικές εξελίξεις και αποκατάσταση της «ομαλότητας» κρύβονταν οι ετοιμασίες των διαφόρων πολιτικο-στρατιωτικών ομάδων για την επιβολή ανοιχτής δικτατορίας. Ενώ οι εργατολαϊκές μάζες και οι φοιτητές διαισθάνονταν τον κίνδυνο και αντιδρούσαν όπως μπορούσαν. Οι ηγέτες της ΕΔΑ, του ΚΚΕ και όλης της Αριστεράς, ακολουθώντας τυφλά τις μικροαστικές ψευδαισθήσεις («δεν είναι 1936, σήμερα, κύριοι» διαλαλούσε στη βουλή ο Ηλίας Ηλιού, κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της ΕΔΑ) έκαναν ό,τι μπορούσαν για να καθυστερήσουν την ανήσυχνη εργατική τάξη, αντί να την προειδοποιούν, να την οργανώνουν και να την κινητοποιούν σε ενιαίο ταξικό μέτωπο με τη νεολαία, τη φτωχή αγροτιά και τους άλλους εκμεταλλεζόμενους.

Έναν μόνο μήνα πριν από το πραξικόπημα, μέσα στο Μάρτη του 1967 και σε μια μουντή ατμόσφαιρα που μύριζε έντονα μπαρούτι, τα κόμματα και οι οργανώσεις της αριστεράς, μαζί με τα ανταγωνιζόμενα κόμματα της κεφαλαι-

οκρατίας, μοίραζαν ψηφοδέλτια, μιλούσαν για τις «επικείμενες βουλευτικές εκλογές» και για τις «ομαλές δημοκρατικές εξελίξεις» που θα ακολουθούσαν. Κι είχαν συγκεντρωμένη όλη τους την προσοχή στον «εκλογικό αγώνα». Γι' αυτό και δεν άκουγαν το θόρυβο που έκαναν οι ερπίστριες των τανκς του Πατακού που ετοιμάζονταν να βγουν στους δρόμους της πρωτεύουσας για να επιβάλουν το «νόμο και την τάξη» των εκμεταλλεζομένων πάνω στους εκμεταλλεζόμενους, των ολίγων πάνω στους πολλούς.

Και μόνο μια μικρή ομάδα της μαρξιστικής αριστεράς, η τεταρτοδιεθνιστική **Κίνηση Εργατικής Δημοκρατίας**, μέσα σ' εκείνο το εκλογικό πανηγύρι της υποκρισίας, της ψευτιάς και της πλιθιότητας, επέμενε να φωνάζει αδιάκοπα για τον φανερό κίνδυνο της αποκάλυπτης δικτατορίας και καλούσε σε αγώνα για την υπεράσπιση των κατακτημένων εργατικών και λαϊκών ελευθεριών.

Πολεμώντας ενάντια στις μικροαστικές αταπάτες των «ειρηνικών εξελίξεων», η μικρή εκείνη δράκα των διεθνιστών κομμουνιστών, μέσα στο μήνα Μάρτη, αντί για εκλογικά φυλλάδια, κυκλοφορούσε το τελευταίο φύλλο της μηνιαϊκής **Εργατικής Δημοκρατίας**, με κεντρικό άρθρο που είχε τον τίτλο: **ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ**.

Ωστόσο, ακόμα και οι οργανώσεις (Κ.Δ.Κ.Ε., κλπ) που είχαν αναφορά στην 4η Διεθνή, δεν έβλεπαν τον κίνδυνο της δικτατορίας και χλευάζανε τις απόψεις και τις προτάσεις της **Εργατικής Δημοκρατίας**. Κι ορισμένα από τα στελέχη τους (της Παμπλικής και της αρχειομαρξιστικής σχολής) μας έδειχναν τα ψηφοδέλτια και το εκλογικό χαρτομάνι, που είχε κατακλύσει τον κόσμο, για να μας αποδείξουν ότι βαδίζαμε σίγουρα σε εκλογές και κοινοβουλευτικές εξελίξεις. Κι επομένως εμείς βλέπαμε φαντάσματα μέρα μεσημέρι! Ενώ αυτοί, οι «ρεαλιστές» επαναστάτες, μαζί με τους νεοεφορμιστές της σταλινικής Ε.Δ.Α., δεν είχαν καμιά αμφιβολία ότι το εκλογικό χαρτομάνι θα μπλοκάριζε τις ερπίστριες των

τανκς και δεν θα τ' άφηνε να προχωρήσουν, έξω από τα στρατόπεδα.

Όπως είναι τώρα γνωστό σε όλο τον κόσμο, τον κοινοβουλευτικό αυτόν κρετινισμό των νεοεφορμιστών και των «ρεαλιστών» επαναστατών ηγετών, τον πλήρωσε πολύ ακριβώς όχι μόνο το κίνημα της Αριστεράς, αλλά ολόκληρος ο εκμεταλλεζόμενος λαός της χώρας και πρώτ' απ' όλους η εργατική τάξη και η νεολαία!

Ποια όμως είναι τα μαθήματα που βγήκαν απ' αυτό το οδυνηρό πάθημα; Με ποια πολιτική και ταχτική το σημερινό κίνημα της εργατικής τάξης, της νεολαίας και της αριστεράς, θα φράξει το δρόμο σ' έναν παρόμοιο (και μάλλον χειρότερο) κίνδυνο; Είναι πάντως βέβαιο ότι η συνεχιζόμενη πολυδιάσπαση του κινήματος και η τωρινή πολιτική των ηγετών του, (αυτή η πολιτική που επέτρεψε να περάσουν τα ληστροκράτα μέτρα του ντόπιου και του ξένου μονοπωλιακού κεφαλαίου) αφήνουν ελεύθερο το πεδίο σε πολύ χειρότερες εξελίξεις.

Οι πρωτοπόροι αγωνιστές της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος πρέπει να σκεφτούν πολύ σοβαρά πάνω σε όλα αυτά (όσο είναι ακόμα καιρός) και να βγάλουν τα δικά τους μαθήματα.

Για να βοηθήσουμε προς αυτή την κατεύθυνση, δημοσιεύουμε εδώ ολόκληρο το τελευταίο άρθρο της προδικτατορικής **Εργατικής Δημοκρατίας**, που αποδειγμένα δικαιώθηκε απ' όλα τα γεγονότα που ακολούθησαν.

Ιδιαίτερα δε, θέλουμε να τονίσουμε ότι, αν η ηγεσία της Αριστεράς είχε ακολουθήσει την πολιτική του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου Πάλης (πολιτική και ταχτική που σταθερά πρότεινε απ' το φθινόπωρο του 1964 η Κ.Ε.Δ.) η χούντα των συνταγματάρχων, όπως επίσης και η χούντα των στρατηγών, δεν είχαν, πιστεύουμε, καμιά ελπίδα να πραγματώσουν τους αντιδραστικούς σκοπούς τους.

Π. Δούμας

ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Εργατική Δημοκρατία - Μάρτης 1967

Η πολιτική κρίση της χώρας, έκφραση της μόνιμης κοινωνικής κρίσης του κεφαλαιοκρατικού συστήματος, όχι μόνο συνεχίζεται, μα και βαθαίνει και οξύνεται ακόμα πιο πολύ.

Στο μήνα που πέρασε, ένα πλήθος από γεγονότα ήρθαν ν' αποδείξουν πόσο σωστά είχαμε εκτιμήσει την κυβερνητική μεταβολή και το ρόλο που ανάλαβε να παίξει η τέταρτη παλατιανή κυβέρνηση του Παρασκευόπουλου, που πρόβαλε στη σκηνή με τις παραπλανητικές διακηρύξεις της «ομαλότητας» και των εκλογών. Στο κύριο άρθρο μας του Γενάρη γράφαμε:

«Η πάλη των τάξεων μπήκε κιόλας σ' ένα πιο αποφασιστικό στάδιο. Η νέα «μεταβατική» παλατιανή κυβέρνηση, εντολοδόχος του συνόλου της κυρίαρχης τάξης και των κομμάτων της, θα επιχειρήσει να δώσει πιο αποφασιστικά χτυπήματα στις οργανωμένες δυνάμεις της εργατικής τάξης και της φτωχής αγροτιάς, με στόχο της τη διάλυση των πρωτοποριακών οργανώσεων, για ν' ανοίξει το δρόμο για την τελική επίθεση, ενάντια σ' ολόκληρο το εργατικό κίνημα, για την επιβολή μιας ανοιχτής αυλικοστρατιωτικής δικτατορίας.»

Οι εκρήξεις των «βομβών» μέσ' την Αθήνα, η εντεινόμενη τρομοκρατική δράση των ΤΕΑ στην ύπαιθρο, το ματοκύλισμα των φοιτητών στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, οι συλλήψεις και οι δίκες σε βάρος πρωτοπόρων αγωνιστών, εργατών και φοιτητών, με τους αντεργατικούς νόμους του εμφυλίου πολέμου, οι επιστρατεύσεις απεργών και το μάντρωμα των εργατικών και λαϊκών συγκεντρώσεων στα θέατρα, η καταδίκη των 15 αξιωματικών του ΑΣΠΙΔΑ, με αποκορύφωμα τη στρατοκρατική επιχείρηση της Τρίπολης και της Λαμίας, όλ' αυτά, είναι το προεκλογικό έργο της τέταρτης παλατιανής κυβέρνησης και των κομμάτων που την στηρίζουν. Και τον ίδιο καιρό δεν έπαψαν ούτε στιγμή να μιλάνε για «ομαλότητα» και για εκλογές, όπου ο «κυρίαρχος λαός» θα «αναδείξει την κυβέρνηση της αρεσκείας του».

Ελπίζουν έτσι να καλλιεργήσουν σ' ένα τμήμα των λαϊκών μαζών την εντύπωση, πως είναι οι εργάτες, οι φοιτητές και οι φτωχοί αγρότες που προκαλούν την «ανωμαλία» με τις «παράλογες απαιτήσεις τους», και να δώσουν την ευχέρεια στην αυλικοστρατιωτική καμπίλα να χτυπήσει πιο αποφασιστικά: να απομονώσει και να συντρίψει την πρωτοπορία και να αλυσοδέσει στη συνέχεια ολόκληρο το εργατικό και λαϊκό κίνημα της χώρας μας, που είτανε και είναι ο βασικός στόχος του παλατιανού πραξικοπήματος του Ιούλη.

Μα από την άλλη, γίνεται το ίδιο, ολοένα και πιο φανερό, πως οι εργαζόμενες μάζες και η σπουδάζουσα νεολαία αυτής της χώρας είναι πολύ δύσκολο να υποταχθούν. Αυτό αποδει-

χνει η απεργιακή πάλη των εργατών, όσο κι αν εμποδίζεται και κατακομματιάζεται από τη νεορεφορμιστική ηγεσία τους. Αυτό αποδεικνύει η αποφασιστική πάλη των φοιτητών και η θαρραλέα αντίσταση του λαού της Τρίπολης. Το ίδιο αποδεικνύει και η άρνηση των νεοσύλλεκτων στρατιωτών της Τρίπολης να πειθαρχήσουν στις εντολές των Λουμάκηδων για ξυλοκόπημα των πολιτών, δίνοντας παράλληλα κι ένα καλό μάθημα σε μερικούς που εκδήλωσαν τη διάθεση να εφαρμόσουν αυτές τις εντολές.

Έτσι το αδιέξοδο της κυρίαρχης τάξης και των κομμάτων της μεγαλώνει, τα περιθώρια για κοινοβουλευτικές μανούβρες κι απάτες ολοένα στενεύουν. Μα και η αντίσταση, η ενόπτητα και η πάλη των εργατικών και λαϊκών μαζών, δεν τους επιτρέπουν ν' αποτολμήσουν ακόμα, μια δυναμική αναμέτρηση μαζί τους. Κι αυτό το αδιέξοδο κι η αδυναμία να χτυπήσουν, είναι που τους αναγκάζει να μιλάνε για εκλογές και «ομαλότητα», ενώ γνωρίζουν πολύ καλά πως οι εκλογές δεν πρόκειται να δώσουν καμιά λύση στο πολιτικό αδιέξοδό τους, που πηγάζει από το αδιέξοδο του κοινωνικού συστήματός τους.

Προσπαθούν να κερδίσουν χρόνο κι αγωνίζονται μ' όλα τα μέσα ν' αποθαρρύνουν τις λαϊκές μάζες, να απομονώσουν το εργατικό κίνημα για να μπορέσουν να το χτυπήσουν ευκολότερα. Ολόκληρη η πορεία, από το παλατιανό πραξικόπημα του Ιούλη ως τα σήμερα, τέτοια είναι. Ο βασικός σκοπός του κεφαλαίου και των οργάνων του είτανε και παραμένει ο ίδιος: παραδοκούν, ζητάνε ευνοϊκή συγκυρία για να χτυπήσουν τις εργαζόμενες μάζες, πρώτα και κύρια την εργατική τάξη και να αλυσοδέσουν το εργατικό και το λαϊκό κίνημα, αφού δεν μπορούν να ικανοποιήσουν καμιά από τις βασικές, οικονομικές και πολιτικές διεκδικήσεις τους.

Και πρέπει να προστεθεί εδώ κι ένα ακόμα στοιχείο που κάνει τη θέση της κυρίαρχης τάξης ακόμα πιο δύσκολη: η όξυνση της κρίσης στη Μ. Ανατολή. Το στρίμωγμα του γιάγκικου ιμπεριαλισμού από τις αραβικές λαϊκές μάζες που ξεσηκώνονται και η λυσσασμένη προσπάθειά του να εξασφαλίσει σίγουρα στηρίγματα στο χώρο της ανατολικής λεκάνης της Μεσογείου, να κάνει την Κύπρο ορμητήριο του βου στόλου, και να χρησιμοποιήσει τους εργάτες και τους αγρότες της Τουρκίας και της χώρας μας σαν δήμευτους ενάντια στους εξεγερμένους αποικιακούς σκλάβους του στη Μ. Ανατολή, για να διατηρήσει και να επεκτείνει τη ληστεία στα πετρέλαια της αραβικής χερσονήσου.

Είναι λοιπόν έξω από κάθε πραγματικότητα, οι μικροαστικές φλυαρίες των νεορεφορμιστών ηγετών της ΕΔΑ πως βαδίζουμε για

εκλογές και αποκατάσταση της «ομαλότητας», κι είναι ολοφάνερο πως με τις προτάσεις τους για αμνήστευση του «ΑΣΠΙΔΑ» και του «ΠΕΡΙΚΛΗ» βοηθάνε την αστική αντίδραση στο έργο της παραπλάνησης των εργατικών και λαϊκών μαζών.

Κι αν ακόμα η κεφαλαιοκρατική τάξη και τα όργανά της μπροστά στον κίνδυνο ενός εμφυλίου πολέμου, αποφάσιζαν να καταφύγουν στις εκλογές, αυτό δεν θα το κάνουν παρά μονάχα με την ελπίδα να κατακερματίσουν τις λαϊκές μάζες, να τις απογοητεύσουν, να εκφυλίσουν την αγωνιστικότητά τους, χρησιμοποιώντας γι' άλλη μια φορά το ψευδοδημοκρατικό κόμμα της Ένωσης Κέντρου σαν κυματοθραύστη. Μα οι εκλογές αυτές θα είταν ένα όργιο τρομοκρατίας και αίματος, και ένα επεισόδιο μέσα στη γενική πορεία για μια δυναμική αναμέτρηση. Στην εποχή της «επιθανάτιας αγωνίας» του παγκόσμιου καπιταλισμού δεν υπάρχουν περιθώρια στον καθυστερημένο Ελληνικό καπιταλισμό για «κοινοβουλευτικές και συνταγματικές νομιμότητες». Μονάχα με το βούρδουλα, με την αστυνομική τρομοκρατία, με δικτάτορες και στρατιωτικές χούντες αγωνίζεται να κρατηθεί.

Γι' αυτό, αντί για τις συνυπαρξιακές προτάσεις της εκφυλισμένης νεορεφορμιστικής ηγεσίας, στην επίθεση της εκμεταλλεύτριας τάξης και των οργάνων της, πρέπει ν' αντιτάξουμε αμέσως τώρα, χωρίς άλλη καθυστέρηση, την ένταση της ταξικής πάλης μας, υπερασπίζοντας τις κατακτήσεις μας. Στο μαύρο μέτωπο της αστικής αντίδρασης πρέπει ν' αντιτάξουμε το ατσάλενο φράγμα του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου Πάλης των εργατών, φοιτητών και φτωχών χωρικών διεκδικώντας: Κλιμακωτή αύξηση των μεροκάματων, των μισθών και των συντάξεων στα επίπεδα της Κοινής Αγοράς με πρώτο βήμα 40 τα εκατό - Εξίσωση του γυναικείου με το αντρικό μεροκάματο - 7ωρη δουλειά για ολόκληρη την εργατική τάξη - βωρο για τους νέους και δωρεάν μόρφωση - Κατάργηση των στρατιωτικών δαπανών - Ούτε δραχμή για πολεμικούς σκοπούς - Μείωση της στρατιωτικής θητείας στο μισό - Παραγωγικά έργα για την απορρόφηση των ανέργων.

Κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων και ψηφισμάτων - Νομιμοποίηση όλων των εργατικών κομμάτων - Ελεύθερη, χωρίς κανένα κρατικό έλεγχο λειτουργία όλων των εργατικών οργανώσεων - Γενική αμνηστία - Κατάργηση του μεσαιωνικού θεσμού του θρόνου.

Μονάχα έτσι θα αποκρούσουμε τη λυσσασμένη επίθεση του κεφαλαίου και των οργάνων του. Μονάχα έτσι θ' ανοίξουμε το δρόμο για την τελική νίκη, για την κοινωνική απελευθέρωσή μας, από τα δεσμά της κεφαλαιοκρατίας, για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Λαϊκίστικος καιροσκοπισμός και επαναστατικός μαρξισμός

Εγκαταλείποντας το μπολσεβίκικο πρόγραμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, οι σταλινικοί ηγέτες των Κ.Κ. (μετά την αρρώστια και τον θάνατο του Λένιν) το αντικατέστησαν με μικροαστικά εθνικορεφορμιστικά («αντιϊμπεριαλιστικά», σοσιαλπατριωτικά) σοφίσματα, στα οποία έβαζαν και βάζουν διάφορες «λαϊκές» ετικέτες («λαϊκό μέτωπο», «λαϊκή επανάσταση», «λαϊκή εξουσία» και άλλα τέτοια).

Με τα μικροαστικά αυτά κατασκευάσματα, οι σταλινικοί ηγέτες (στο όνομα του κομμουνισμού) ακολούθησαν τα χνάρια των σοσιαλπροδοτών ηγετών της παγκόσμιας «σοσιαλδημοκρατίας» κι αφού χαντάκωσαν την προλεταριακή επανάσταση σ' έναν μεγάλο αριθμό χωρών (σε όλες τις πείρους) οδήγησαν τελικά στη συντριβή και στη διάλυση το παγκόσμιο κομμουνιστικό και εργατικό κίνημα. Διάλυση που έκανε συντρίμμα και το πρώτο εργατικό κράτος, την Σοβιετική Ένωση και κατεδάφισε όλα τα γραφειοκρατικά σταλινικά καθεστώτα της Αν. Ευρώπης και των Βαλκανίων. Δίνοντας έτσι νέα παράταση στην επιβίωση του σαπισμένου καπιταλισμού.

Κι όμως, οι μαρξιστές επαναστάτες, συνεχίζοντας τον αγώνα του Λένιν, πρόβλεψαν την καταστροφική αυτή κατάληξη, προειδοποίησαν και πάλεψαν με όλες τις δυνάμεις τους, για να προλάβουν και να αποτρέψουν την συντριβή των προλεταριακών επαναστάσεων, που βρέθηκαν κάτω από την σταλινική λαϊκίστικη καθοδήγηση και τη συμμαχία της με δήθεν «δημοκρατικές» αστικές δυνάμεις.

Όταν ξέσπασε, το 1925, η πρώτη κινέζικη προλεταριακή επανάσταση και κατά τη διάρκειά της, η μπολσεβίκικη Αριστερή Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Σ.Ε., μ' επικεφαλής της τον **Λ. Τρότσκι**, διεξήγαγε έναν σκληρό ιδεολογικό και προγραμματικό αγώνα, ενάντια στον σταλινικό καιροσκοπικό λαϊκισμό. Υπερασπίζοντας το μπολσεβίκικο πρόγραμμα και την λενινική πολιτική της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, ο **Λ. Τρότσκι** και η **Αριστερή Αντιπολίτευση**, επίμονα εξηγούσαν ότι η λαϊκομετωπική πολιτική των Στάλιν - Μπουχάριν οδηγούσε κατευθείαν στη σφαγή το κινέζικο προλεταριάτο. Όπως ακριβώς και έγινε το 1927! Όταν πια ο Τσαγκ Κάι Σεκ και οι άλλοι ηγέτες του «αντιϊμπεριαλιστικού» Κουόμιντανγκ (αυτοί οι

στενοί σύμμαχοι του Στάλιν και των κινέζων σταλινικών ηγετών) αποκάλυψαν το πραγματικό αντιδραστικό τους πρόσωπο, μόλις βρήκαν την ευκαιρία!

Ωστόσο, η σταλινική καθοδήγηση του Κ.Κ. Κίνας και της Κομμουνιστικής Διεθνούς και πρώτ' απ' όλους ο **Στάλιν**, όχι μόνο δεν έβγαλαν κανένα μάθημα από τη χρεοκοπία της λαϊκίστικης τυχοδιωκτικής πολιτικής τους, που στοίχισε τη σφαγή της κινέζικης προλεταριακής επανάστασης, αλλά συνέχισαν αυτή την ίδια εγκληματική πολιτική και σε χώρες όπως η **Γερμανία** και η **Ισπανία** και σε ολόκληρη την Ευρώπη του μεσοπολέμου. Τσακίζοντας έτσι το επαναστατικό κίνημα του ευρωπαϊκού προλεταριάτου, άνοιξαν το δρόμο στην επικράτηση φασιστικών καθεστώτων (Μουσολίνι, Χίτλερ, Φράνκο) εξασθένησαν επικίνδυνα τα διεθνή σπηρίγματα της ΕΣΣΔ και διευκόλυναν την έκρηξη του Β' παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου!

Τα φρικιαστικά αυτά πολιτικά εγκλήματα των σταλινικών ηγετών θα τα είχε αποφύγει η ανθρωπότητα, αν η Κομμουνιστική Διεθνής και τα τμήματά της, είχαν βαδίσει στο δρόμο του λενινικού μπολσεβικισμού, αν εφαρμόζαν την πολιτική των ηγετών της

Οκτωβριανής Επανάστασης. Την πολιτική του επαναστατικού μαρξισμού. Που με συνέπεια συνέχισε να υπερασπίζεται και να αναπτύσσει ο **Λ. Τρότσκι** μετά τον θάνατο του **Λένιν**.

Ένα μικρό μονάχα δείγμα της πάλης του **Λ. Τρότσκι** ενάντια στην καταστροφική μικροαστική πολιτική των σταλινικών στη Γερμανία, είναι το κείμενο που ακολουθεί:

«Η λαϊκή επανάσταση» στη θέση της προλεταριακής». Γραμμένο τον Αύγουστο του 1931, το κείμενο αυτό βοηθάει ν' αποχτήσει κανείς κάποια ιδέα για τον πλιθιο τρόπο με τον οποίο οι σταλινικοί ηγέτες του Γερμανικού Κ.Κ. και ο **Στάλιν, βοήθησαν τον Χίτλερ και τον ναζισμό να πάρει την εξουσία! Συντρίβοντας τη γερμανική προλεταριακή επανάσταση και το Κ.Κ.**

Το εξαιρετικό αυτό μαρξιστικό κείμενο είναι μέρος μιας γενικότερης κριτικής ανάλυσης, με τον τίτλο: «Ενάντια στον «εθνικό κομμουνισμό»! Μαθήματα από το «Κόκκινο Δημοψήφισμα». Μια ανάλυση που περιλαμβάνεται στη μπροσούρα: «Κείμενα για τον σταλινισμό, 1927-1940» Λ. Τρότσκι, έκδοση Μαρξιστική Φωνή, σελ. 58.

«Η Λαϊκή επανάσταση» στη θέση της προλεταριακής επανάστασης Λέον Τρότσκι

Αυτά τα ξαφνικά - όπως φαινόταν αρχικά - «ζιγκ-ζαγκ» (της 21ης Ιουλίου), καθόλου δεν έπεσαν σαν «κεραυνοί εν αιθρία», αλλά ήταν προετοιμασμένα από την εξέλιξη ολόκληρης της προηγούμενης περιόδου. Το ότι το Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα διακατέχεται από μια ειλικρινή και φλογερή προσδοκία να υποτάξει τους φασίστες, να τραβήξει τις μάζες μακριά από την επιρροή τους, να ανατρέψει το φασισμό και να τον συντρίψει, είναι κατανοητό, δεν μπορεί να υπάρχει καμία αμφιβολία. Αλλά το πρόβλημα είναι ότι όσο ο καιρός περνά, η σταλινική γραφειοκρατία πασιάζει όλο και περισσότερο να δράσει ενάντια στον φασισμό με τα δικά του όπλα, χρησιμοποιώντας τα χρώματα της δικής του πολιτικής «παλέτας» και προσπαθώντας να τη βγάλει στον πλειοψηφισμό του πατριωτισμού. Αυτές είναι - όχι οι μέθοδοι μιας ταξικής πολιτικής αρχών - αλλά οι μέθοδοι του μικροαστικού ανταγωνισμού.

Είναι δύσκολο για κάποιον να φανταστεί μια πιο ντροπιαστική συνθηκολόγηση αρχών, από το γεγονός ότι η Σταλινική γραφειοκρατία έχει υποκαταστήσει το σύνθημα της προλεταριακής επανάστασης με το σύνθημα της «λαϊκής επανάστασης». Κανένα πονηρό τέχνασμα, κανένα παιχνίδι με τσιτάτα, καμία ιστορική διαστρέβλωση, δεν μπορεί να μεταβάλει το γεγονός ότι αυτή είναι μια προδοσία των αρχών του Μαρξισμού, με αντικείμενό της, την καλύτερη απομίμηση του φασιστικού τσαρλατανισμού.

Είμαι υποχρεωμένος εδώ να επαναλάβω ό,τι έγραψα για αυτό το ζήτημα αρκετούς μήνες πριν: «Είναι κατανοητό ότι κάθε μεγάλη επανάσταση είναι μια λαϊκή ή εθνική επανάσταση, με την έννοια ότι ενώνει γύρω από την επαναστατική τάξη όλες τις σφριγηλές και δημιουργικές δυνάμεις του έθνους και ανοικοδομεί το έθνος γύρω από μια νέα βάση. Αλλά αυτό δεν είναι ένα σύνθημα, είναι η κοινωνιολογική περιγραφή της επανάστασης, η οποία προϋποθέτει, επιπλέον, έναν ακριβή και συγκεκριμένο ορισμό. Σαν ένα

σύνθημα, είναι βλακώδες και τσαρλατάνικο να χρησιμοποιείται από έναν αγοραίο ανταγωνισμό με τους φασίστες και επιφέρει σαν τίμημα την δημιουργία σύγχυσης στα μυαλά των εργατών. Ο φασίστας Στράσερ λέει ότι το 95% του λαού έχει συμφέρον για την επανάσταση, συνεπώς αυτή δεν είναι μια ταξική επανάσταση, αλλά μια λαϊκή επανάσταση. Ο Τέλμαν τραγουδάει κι αυτός το ίδιο «ρεφραίν».

Στην πραγματικότητα, οι κομμουνιστές εργάτες πρέπει να πουν στους φασίστες εργάτες: φυσικά το 95% του πληθυσμού, αν όχι το 98%, είναι εκμεταλλεμένο από το χρηματιστικό κεφάλαιο. Αλλά αυτή η εκμετάλλευση είναι οργανωμένη ιεραρχικά: υπάρχουν εκμεταλλευτές, υπο-εκμεταλλευτές, υπο-υπο-εκμεταλλευτές κ.λ.π. Μόνο χάρις σε αυτή την ιεραρχία μπορούν οι υπερ-εκμεταλλευτές να κρατούν σε υποταγή την πλειονότητα του έθνους. Για να μπορεί το έθνος να είναι ικανό να ανοικοδομηθεί γύρω από μια νέα ταξική βάση, θα πρέπει να έχει ανοικοδομηθεί ιδεολογικά και αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο αν το προλεταριάτο δεν αυτοδιαλυθεί μέσα στο λαό, αλλά αντίθετα, αν αναπτύξει ένα πρόγραμμα της δικής του προλεταριακής επανάστασης και υποχρεώσει την μικρομπουρζουαζία να επιλέξει ανάμεσα σε δύο καθεστώτα. Το σύνθημα της «λαϊκής επανάστασης» αποκοιμίζει τη μικρομπουρζουαζία, αλλά επίσης και τις πλατιές μάζες των εργατών, συμβιβάζοντάς τους ξανά με την αστική ιεραρχική δομή του «λαού», επιβραδύνοντας την απελευθέρωσή τους. Αλλά κάτω από τις παρούσες συνθήκες στη Γερμανία, το σύνθημα της «λαϊκής επανάστασης» εξαφανίζει την ιδεολογική οριοθέτηση μεταξύ Μαρξισμού και φασισμού και συμβιβάζει ξανά μέρος των εργατών και της μικρομπουρζουαζίας με την ιδεολογία του φασισμού, επιτρέποντάς τους να σκέπτονται ότι δεν είναι υποχρεωμένοι να κάνουν επιλογή, επειδή και για τα δύο στρατόπεδα τα πάντα είναι τελικά ζήτητα μιας «Λαϊκής επανάστασης».

Η αιματοχυσία της Ταϊλάνδης και τα μαθήματά της

Ακόμα μια λαϊκή εξέγερση πνίγηκε στο αίμα της. Άλλος ένας λαϊκός ξεσηκωμός προδόθηκε από τους καιροσκόπους και άνανδρους ηγέτες του. Στην Ταϊλάνδη τούτη τη φορά. Όπως ακριβώς έχει γίνει αμέτρητες φορές σε ολόκληρο τον πλανήτη, κάτω από τον σαπισμένο καπιταλισμό και την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

«Όλοι ξέρουμε ότι οι αρχηγοί μας μάς πρόδωσαν. Θέλαμε δημοκρατία. Αληθινή δημοκρατία. Γιατί είναι τόσο δύσκολο αυτό;»

Αυτά δήλωσε στις κάμερες ένας από τους οργισμένους διαδηλωτές της Μπανγ-

κόκ. Ένας απ' όλους εκείνους τους απόκληρους της ζωής που είχαν πιστέψει στις ψεύτικες υποσχέσεις των δημαγωγών της καπιταλιστικής «δημοκρατίας», των απατεώνων της «λαϊκής κυριαρχίας».

Οι ξεσηκωμένοι με τα «κόκκινα πουκάμισα», ήθελαν «αληθινή δημοκρατία», την δημοκρατία των απόκληρων, των εκμεταλλευόμενων! Αλλά δεν είχαν το κόμμα και την ηγεσία που να εκπροσωπεί πραγματικά και ν' αγωνίζεται για την δική τους την επαναστατική δημοκρατία των μισθωτών σκλάβων. Αντίθετα, έκαναν το λάθος να εμπιστευτούν τους απατεώνες της κεφα-

λαιοκρατικής «δημοκρατίας», τους αγύρτες ηγέτες των δήθεν «δημοκρατικών» ή «λαϊκών» αστικών κομμάτων. Και το πλήρωσαν ακριβά το σοβαρό αυτό πολιτικό λάθος.

Ωστόσο, κάθε ήττα δημιουργεί τους όρους της νίκης. Τώρα οι εργάτες, οι φτωχοί αγρότες και οι άλλοι εκμεταλλευόμενοι της Ταϊλάνδης κι όλου του κόσμου, θα βγάλουν τα αναγκαία μαθήματά τους.

Και το πρώτο που θα μάθουν είναι το να μην ελπίζουν και να μην περιμένουν αληθινή δημοκρατία κάτω από τον σαπισμένο καπιταλισμό. Ότι για να υπάρξει πραγματική λαϊκή κυριαρχία, για να επικρατήσει η λαϊκή εξουσία, πρέπει να ανατραπεί συθέμελα η κεφαλαιοκρατική εξουσία. Κι αυτό δεν μπορεί να γίνει με οποιονδήποτε άλλον τρόπο παρά μονάχα με την επανάσταση των εργατών και των φτωχών αγροτών, όπως στη Ρωσία το 1917. Μα δίχως το κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, χωρίς ηγεσία μαρξιστική, που να λέει τα πράγματα με το όνομά τους, η επανάσταση των εργατικών και των άλλων εκμεταλλευόμενων μαζών δεν μπορεί να νικήσει, δεν μπορεί να πάρει και να κρατήσει την εξουσία, είναι καταδικασμένη στην ήττα!

Η αιματοχυσία της Ταϊλάνδης είναι ακόμα μια προειδοποίηση για την εργατική τάξη όλου του κόσμου. Τα κόμματα που καλλιεργούν αυταπάτες για λαϊκή κυριαρχία ή λαϊκή εξουσία χωρίς προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση, ετοιμάζουν νέες καταστροφικές ήττες.

Η εργατική τάξη της Κίνας σηκώνει κεφάλι

Σύμφωνα με δημοσιεύματα αστικών εφημερίδων, η εργατική τάξη της λεγόμενης «λαϊκής» Κίνας έχει μπει για τα καλά στο δρόμο της απεργιακής δράσης και σημειώνει σημαντικές επιτυχίες!

Τον τελευταίο καιρό ένα κύμα εργατικών απεργιών σαρώνει τη χώρα κι έχει προκαλέσει πανικό στους καπιταλιστές και την κυβέρνηση όχι μόνο της Κίνας.

Σε ορισμένες ξένες επιχειρήσεις οι απεργοί εργάτες (οι οποίοι αγνόησαν τα κομματικά συνδικάτα) με τη μαχητικότητα τους κατόρθωσαν να αποσπάσουν έως και 70% αύξηση των αποδοχών τους (Foxconn), ενώ στη θυγατρική της Honda πέτυχαν αύξηση 35%.

Πολλοί σχολιαστές αυτών των εξελί-

ξεων μιλάνε για το τέλος της χρυσής εποχής στη «φάμπρικα του κόσμου» και για την απαρχή μεγάλων αλλαγών στους μηχανισμούς ανάπτυξης της τρίτης οικονομίας του κόσμου.

Ο κινέζικος προλεταριακός γίγαντας, με τα αμέτρητα εκατομμύρια πεινασμένους σκλάβους και με τις άφθαστες επαναστατικές παραδόσεις του, ξανασηκώνει τώρα απειλητικά το κεφάλι του. Συγκλονίζοντας συθέμελα τον αποσυντιθέμενο παγκόσμιο καπιταλισμό. Την ώρα που οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές πασκίζουν να μεταβάλουν την Ευρώπη σε κινέζικη φάμπρικα!

Όπως ξαναγράψαμε, οι ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού φανερώνουν ξανά τη ζωτικότητα τους σ' ολόκληρο τον

κόσμο, καθώς ο παρακμασμένος καπιταλισμός βυθίζεται στην αγιάτρευτη κρίση του.

Η προλεταριακή επανάσταση, μετά τη διάλυση του σταλινικού μεσαίωνα, ανοίγει ξανά το βήμα της...

Ο αγώνας του σ. Δημ. Τζέρπου και άλλων συνδικαλιστών της Ε.Α.Σ.

Στο προηγούμενο τεύχος της εφημερίδας μας γράψαμε για τον πρόωρο θάνατο του συντρόφου μας **Δημήτρη Τζέρπου**. Σε τούτο το φύλλο θα δώσουμε ορισμένα στοιχεία από τη συνδικαλιστική του δράση στο σωματείο των εργαζόμενων της Επιχείρησης Αστικών Συγκοινωνιών (Ε.Α.Σ.).

Ο σ. Τζέρπος είχε πρωτοστατήσει στην ίδρυση της Κλαδικής Οργάνωσης (Κ.Ο.) του ΠΑΣΟΚ και της ΠΑΣΚΕ, στην Ε.Α.Σ., με ξεκάθαρο ταξικό και σοσιαλιστικό προσανατολισμό. Και γι' αυτό είχε εκλεγεί Γενικός Γραμματέας της Κ.Ο. του ΠΑΣΟΚ των «μη προνομιούχων» (1974-81).

Όταν όμως το ΠΑΣΟΚ κέρδισε τις εκλογές τον Οκτώβρη του 1981 και η «κυβέρνηση όλων των Ελλήνων» που σχημάτισε ο Αν. Παπανδρέου, ανέλαβε ανοιχτά να υπηρετήσει τα συμφέροντα και την εξουσία των ντόπιων και των ξένων κεφαλαιοκρατών, ο **Δημήτρης Τζέρπος** ήταν από τους πρώτους που αντιτάχτηκε δυναμικά στην εγκατάλειψη των ιδρυτικών διακηρύξεων και στην αντεργατική πολιτική της λιτότητας, την πολιτική της δεξιάς, την οποία συνέχισε η παπανδρεϊκή αυτή κυβέρνηση, στο όνομα της «αλλαγής».

Έτσι, ο **Δημ. Τζέρπος** και όλα τα τίμια μέλη της Κ.Ο. ΠΑΣΟΚ και της ΠΑΣΚΕ της

Ε.Α.Σ., που αρνήθηκαν να στηρίξουν την καπιταλιστική πολιτική του Α. Παπανδρέου και της κυβέρνησής του και συγκρούστηκαν με τους καιροσκόπους του εργατοπατερισμού, διαγράφηκαν απ' το ΠΑΣΟΚ κι από την ΠΑΣΚΕ, με τις γνωστές γραφειοκρατικές σταλινικές μέθοδες.

Δεν παραιτήθηκαν όμως από τον αγώνα τους. Και γι' αυτό τον Οκτώβρη του 1982 προχώρησαν στη δημιουργία της παράταξης «Εργατική Ενότητα - Αλλαγή». Παράταξη που πάλεψε με συνέπεια για τα ταξικά συμφέροντα των εργαζομένων, όπως καθαρά προκύπτει και από την ιδρυτική διακήρυξή της που δημοσιεύουμε στη συνέχεια.

**ΠΑΡΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΡΟΣ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ
ΑΡΝΗΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΨΗΦΟ ΣΑΣ ΣΤΟΥΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΟΥ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΕ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΘΥΣΙΑΣΑΝ
ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΣΤΙΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΕΣ**

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ
ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΑΞΗΣ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ - ΑΛΛΑΓΗ**

Προς τα μέλη του Σωματείου
Εργαζομένων της ΕΑΣ - Μενάνδρου 26.

Συνάδερφοι,

Η Συνδικαλιστική Παράταξη ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ - ΑΛΛΑΓΗ, ιδρύθηκε τον περασμένο μήνα από στελέχη του Σωματείου μας, που από χρόνια αγωνίζονται για την ταξική ανεξαρτησία και την δημοκρατική λειτουργία του εργατικού συνδικαλισμού. Για να σταματήσει η εξάρτηση των εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων από το κράτος, τις κυβερνήσεις και τις κομματικές γραφειοκρατίες.

Οι λόγοι που μας οδήγησαν στην απόφαση να ιδρύσουμε νέα παράταξη, είναι οι παρακάτω:

Πιστοί στις ταξικές αρχές και τους στόχους που είχε διακηρύξει η συνδικαλιστική παράταξη του ΠΑΣΟΚ το 1975, αναλάβαμε τότε την πρωτοβουλία ίδρυσης της ΠΑΣΚΕ-εργαζομένων της ΕΑΣ. Και παλέψαμε με συνέπεια μέσα από τις γραμμές της για να γίνουν πράξη οι διακηρύξεις της, για να γίνει πραγματικότητα η συνδικαλιστική και η κοινωνική αλλαγή.

Είχαμε κι εμείς ελπίσει, ότι με το διώξιμο της δεξιάς από την κυβέρνηση θα άρχιζε η δικαίωση των αγώνων μας και θα έμπαινε τέλος οριστικό στους αντεργατικούς νόμους και τους απεργοδοσιαστικούς μηχανισμούς, που αχρηστεύουν τις κατακτημένες συνδικαλιστικές ελευθερίες μας και υπηρετούν τα ταξικά συμφέροντα των εκμεταλλευτών μας.

Οι ελπίδες μας όμως δεν δικαιώθηκαν. Η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ πολύ γρήγορα ξέχασε τις ταξικές και σοσιαλιστικές διακηρύξεις της. Και προσπάθησε να μας μεταβάλει σε όργανα ενός νέου απεργοδοσιαστικού μηχανισμού, με σκοπό την στήριξη της νέας λιτότητας που γυρεύει να μας επιβάλει η κυβέρνηση, σε πλήρη αντίθεση με όσα υπόσχονταν προεκλογικά.

Αντιταχτήκαμε στο νέο αυτό κυβερνητικό συνδικαλισμό που προσπαθεί να φορτώσει την κρίση του καπιταλισμού στις πλάτες της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλεζόμενων. Περιφρονήσαμε τις πιέσεις, τις υποσχέσεις και τις απειλές και μείναμε

Συνδικαλισμός

ακλόνητοι στις ταξικές και σοσιαλιστικές αρχές και τους στόχους που είχε προβάλει στην ιδρυτική της διακήρυξη η ΠΑΣΚΕ. Αλλά γι' αυτό ακριβώς η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ μας διέγραψε και προσπάθησε να μας απομονώσει, με μέθοδες που καμιά σχέση δεν έχουν με την δημοκρατία και το σοσιαλισμό που επικαλείται, στα λόγια, αυτή η ηγεσία.

Δεν εγκαταλείψαμε όμως τον αγώνα που υποσχεθήκαμε να κάνουμε όταν ιδρύσαμε την ΠΑΣΚΕ της ΕΑΣ. Γιατί ξέρουμε ότι η αλήθεια και το δίκιο των εργατών είναι πολύ πιο δυνατά από τους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς. Γιατί ξέρουμε καλά ότι η πολιτική και η τακτική της ηγεσίας της ΠΑΣΚΕ, δεν αντιπροσωπεύει τις πραγματικές διαθέσεις και τη θέληση των συναδέλφων που ανήκουν στην ΠΑΣΚΕ.

Για τους ίδιους λόγους, αρνηθήκαμε να προσχωρήσουμε στην παράταξη της ΕΣΑΚ. Από την πείρα των γεγονότων που ζήσαμε όλα αυτά τα χρόνια, έχουμε πειστεί ότι η ηγεσία αυτής της παράταξης, με την γραφειοκρατική πολιτική και τακτική που ακολουθεί, δεν οδηγεί το εργατικό κίνημα στο δρόμο της ταξικής ανεξαρτησίας, της ενότητας και της κοινωνικής αλλαγής, αλλά από τη μια αποτυχία στην άλλη.

Αντίθετα από τις ταξικές διακηρύξεις της, η ηγεσία της ΕΣΑΚ, χρησιμοποιεί τις πιο αντιδημοκρατικές και διασπαστικές μέθοδες για να πετυχαίνει τον γραφειοκρατικό - κομματικό έλεγχο των εργατικών σωματείων. Με συνέπεια να αποδυναμώνει το συνδικαλιστικό κίνημα και να συντηρεί την πολυδιάσπασή του.

Το πιο πρόσφατο παράδειγμα αυτής της πολιτικής στον κλάδο μας είναι ο πραξικοπηματικός τρόπος με τον οποίο προσπάθησαν οι ηγέτες της ΕΣΑΚ (με όργανα τους τον Αστερινό και Κοντούλη) να επιβάλουν τη θέλησή τους στον κλάδο και την επανεκλογή τους στο Συμβούλιο του σωματείου. Με αποτέλεσμα να δώσουν την ευκαιρία στους καιροσκόπους διασπαστές της ΠΑΣΚΕ να ζητήσουν διορισμό Διοίκησης!

Στο χρόνο που πέρασε, αγωνιστήκαμε μέσα από το Συμβούλιο του σωματείου για να πείσουμε τις παρατάξεις να σταματήσουν την κομματική φαγωμάρα και να συνεργαστούμε για τη λύση των προβλημάτων του κλάδου.

Τους προτείναμε να συμφωνήσουμε πάνω σ' ένα κοινό πρόγραμμα ταξικού αγώνα. Δεν δέχτηκαν ούτε να συζητήσουν την πρότασή μας.

Τους προτείναμε ν' αφήσουν το συναγωνισμό στο μάζεμα αιτήσεων υποψηφιότητας και να δεχτούν να φτιάξουμε ένα ενιαίο ψηφοδέλτιο απ' όλες τις παρατάξεις, που διακηρύχνουν ότι πιστεύουν στην ταξική πάλη και στην ενότητα των εργατών. Μας ειρωνεύτηκαν όμως και μας είπαν ότι κάνουμε ουτοπικές προτάσεις!

Δεν μπορεί να γίνει συνεργασία, λένε, γιατί η κάθε παράταξη ακολουθεί δική της τακτική! Κι όμως, το Μάη - Ιούνη συνεργάστηκαν πολύ αρμονικά, η ηγεσία της ΕΣΑΚ, ο Αστερινός - Κοντούλης και οι διασπαστές της ΠΑΣΚΕ και συμφώνησαν πίσω από τις πλάτες μας το σταμάτημα του απεργιακού μας αγώνα και την εγκατάλειψη της εξίσωσης για ολόκληρο το 1982 και για το μισό, τουλάχιστο, 1983!

Πραγματικά, αυτοί που προσπάθησαν να εμφανίσουν το σπάσιμο της απεργίας μας σαν «μεγάλη νίκη», ήταν φυσικό να βρίσκουν ουτοπικές τις προτάσεις μας για αγώνα ταξικό.

Έτσι, δεν είναι καθόλου παράξενο που μέσα στο 1982 και με κυβέρνηση της αλλαγής, τα προβλήματα του κλάδου μας αντί να λυθούν χειροτέρεψαν. Μαζί με την εξίσωση, που τη χάσαμε, δεν πήραμε το χρονοεπίδομα, δεν κατοχυρώθηκαν οι εισπράχτορες, δεν εφαρμόστηκε εσωτερικός κανονισμός, δεν άλλαξε ο κανονισμός όρων και ωρών εργασίας, δεν έγινε φορολογική απαλλαγή, ενώ έγιναν σημαντικές χρηματικές περικοπές και άρχισε η εντατικοποίηση της δουλειάς με την αυτοδρομολόγηση.

Για όλα αυτά την ευθύνη δεν την έχουν μόνο οι διασπαστές της ΠΑΣΚΕ. Είναι το ίδιο και περισσότερο υπεύθυνοι οι σύμβουλοι της ΕΣΑΚ και ο Αστερινός - Κοντούλης που από το Μάη είχαν την πλειοψηφία στο Διοικ. Συμβούλιο.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση κι αφού εξαντλήσαμε όλα τα περιθώρια για μια συνεννόηση και συνεργασία, καταλήξαμε στην απόφαση να ιδρύσουμε νέα παράταξη, που θα παλέψει με συνέπεια για να πάψει το σωματείο μας να είναι κομματικό παράρτημα.

Αθήνα 29/11/1982
Εργατική Ενότητα - Αλλαγή

Το ασφαλιστικό σύστημα δεν χρεοκόπησε μόνο του. Το χρεοκόπησαν και ξέρουμε ποιοι.

Για χρεοκοπία του ασφαλιστικού συστήματος μιλάνε επίμονα όλα τα ανδρείκελα της κυβέρνησης του ΔΝΤ.

Ποιοι όμως ευθύνονται για την χρεοκοπία αυτή και δεν απαιτούμε να πληρώσουν για το έγκλημά τους αυτό; Σε τέτοια ερωτήματα οι «δημοκρατική κυβέρνηση» κάνει πως δεν ακούει και δεν καταλαβαίνει.

Οι πάντες όμως ξέρουν ότι οι μόνοι που δεν ευθύνονται και για την χρεοκοπία αυτή είναι οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι.

Ο κόσμος όλος γνωρίζει ότι από το 1950 τα λεφτά των ασφαλιστικών ταμείων ήταν δεσμευμένα και τα εκμεταλλεύονταν οι τράπεζες και το κράτος.

Γνωστή είναι, επίσης, η εισφοροδιαφυγή και εισφοροκλοπή των εργοδοτών. Εξίσου πασίγνωστη είναι και η άρνηση του κράτους να ανταποκριθεί στις νομοθετημένες υποχρεώσεις του προς τα ασφαλιστικά ταμεία. Και βέβαια κανένας δεν ξέχασε και δεν αγνοεί την κομπίνα με τα περίφημα «δομημένα ομόλογα», τις ανεξιχνίαστες απάτες με τα φάρμακα και την συστηματική επιχείρηση εκθεμελίωσης της κοινωνικής ασφάλισης που γίνονταν επί δεκαετίες.

Αμέτρητα δισεκατομμύρια είναι τα κλεμμένα. Και πασίγνωστοι οι κλέφτες που προκάλεσαν την χρεοκοπία.

Γιατί λοιπόν τα κόμματα της αριστεράς και οι οργανώσεις των εργαζομένων, δεν μπόρεσα ως τώρα να συμφωνήσουν και να διεκδικήσουν μαζί να επιστραφούν όλα τα κλεμμένα των ταμείων;

Για ποιους άραγε λόγους το πολύπειρο κίνημα της αριστεράς δεν θέλησε να παλέψει και δεν παλεύει, ούτε τώρα, συντονισμένα, για Ενιαία Κοινωνική Ασφάλιση όλων των εργαζομένων; Κοινωνική ασφάλιση που να βαρύνει αποκλειστικά το κράτος και τους εργοδότες και ένα Ενιαίο Ταμείο Ασφαλιστικό, με τις ανώτερες μέχρι τώρα ασφαλιστικές κατακτήσεις, αυτοδιοικούμενο από εκλεγμένους και ανακλητούς εκπροσώπους των ασφαλισμένων.

Τα χρήματα της ασφάλισης είναι μέρος της αμοιβής των εργαζομένων. Είναι επομένως δικά τους χρήματα. Και δικαιούνται να τα διαχειρίζονται οι ίδιοι, με όποιον τρόπο κρίνουν αποδοτικότερο.

- ΚΑΤΩ Ο ΝΕΟΣ ΑΝΤΙΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΙ
- ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΟΥΝ ΤΩΡΑ ΟΛΑ ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ
- ΝΑ ΠΑΝΕ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΤΑ ΕΚΛΕΨΑΝ ΚΑΙ ΝΑ ΔΗΜΕΥΘΕΙ Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ
- ΕΝΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΠΟΥ ΝΑ ΒΑΡΥΝΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ
- ΕΝΑ ΕΝΙΑΙΟ ΤΑΜΕΙΟ, ΜΕ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ, ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ, ΜΕ ΕΚΛΕΓΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΝΑΚΛΗΤΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥΣ

Συνδικαλισμός - Προκήρυξη

Προς όλους τους εργαζόμενους του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Τη Δευτέρα 31 Μάη, παραδώσαμε στους εκπροσώπους όλων των παρατάξεων που αποτελούν την Διοίκηση του Σωματείου μας, το παρακάτω κείμενο. Με το οποίο προτείναμε να παραμεριστούν οι κομματικές αντιπαλοότητες και να καθίσουμε όλοι μαζί να κουβεντιάσουμε σαν εργαζόμενοι για τα κοινά προβλήματά μας και για τον τρόπο που πρέπει να τα αντιμετωπίσουμε. Επειδή όμως, ως αυτή τη στιγμή, οι υπεύθυνοι των παρατάξεων αποφεύγουν να πάρουν μια συγκεκριμένη θέση, αποφασίσαμε να κάνουμε γνωστή την πρότασή μας σε όλους εσάς και να σας καλέσουμε να πείτε την γνώμη σας με όποιον τρόπο νομίζετε. Εμείς πιστεύουμε ότι θα ήταν σωστότερο να γίνουν ανοιχτές συσκέψεις σε κάθε συνεργείο. Και τελικά να κάνουμε ότι αποφασίσει η πλειοψηφία μας σε μια έκτακτη Γενική Συνέλευση.

ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 31/05/2010

Εργάτες Ενωμένοι Ποτέ Νικημένοι

Πρόταση στα στελέχη και τα μέλη όλων των παρατάξεων του Ναυπηγείου

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Τώρα πια κανείς μας δεν μπορεί να αμφιβάλλει ότι ακόμα μια φορά μας κορόιδεψαν και μας παγίδεψαν. Και ενώ μας έταζαν, προεκλογικά, ότι θα έβαζαν τέλος στον εργασιακό μεσαίωνα και περιμέναμε να δούμε καλύτερες μέρες, μέσα σε λίγους μήνες, μας έφεραν αντιμέτωπους με την πιο άγρια αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεση, μας έριξαν στα νύχια των αρπακτικών του ΔΝΤ και των άλλων μπχανισμών του μονοπωλιακού κεφαλαίου.

Τώρα πια, όχι μόνο στη χώρα μας, αλλά και σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, οι κεντροδεξιές και οι «σοσιαλιστικές» κυβερνήσεις, η μια μετά την άλλη, ανακοινώνουν μέτρα εξοντωτικής λιτότητας και ισοπέδωσης των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Μέτρα με τα οποία, φανερά, επιδιώκουν την αύξηση των καπιταλιστικών κερδών. Ρίχνοντας, βέβαια, τα βάρη της κρίσης του κεφαλαιοκρατικού εκμεταλλευτικού συστήματος, στις πλάτες των εργατών και του λαού.

Αυξάνουν τους φόρους, και ιδιαίτερα τους έμμεσους, πετσοκόβουν τα μεροκάματα, τους μισθούς και τις συντάξεις, καταργούν τα λεγόμενα δώρα και τα επιδόματα, κατεδαφίζουν την κοινωνική ασφάλιση, διαλύουν τις κοινωνικές υπηρεσίες, μεγαλώνουν κι άλλο την ασυδοσία των εργοδοτών, τους επιτρέπουν να κάνουν περισσότερες απολύσεις, αυξάνουν τις ώρες δουλειάς κλπ, κλπ.

Με λίγα λόγια προσπαθούν να επιβάλουν έναν πιο βάρβαρο εργασιακό μεσαίωνα! Και μας σπρώχνουν στην ανεργία και σε πιο βαθιά κρίση και δυστυχία!

Σε ολόκληρη την Ευρώπη, το ίδιο όπως και στη χώρα μας, η εργατική τάξη και ο εκμεταλλεύμενος λαός, έχει δίκαια αναστατωθεί και

εξοργιστεί, ανησυχεί έντονα για το σήμερα και για το αύριο, αντιδράει με απεργίες και διαδηλώσεις, ζητάει να πληρώσουν την κρίση οι κηφήνες κεφαλαιοκράτες και αυτοί που άδειασαν τα δημόσια και τα ασφαλιστικά ταμεία.

Όλες οι οργανώσεις και οι παρατάξεις του εργατικού κινήματος, ακόμα και οι πιο συντηρητικές, υποχρεώθηκαν να υψώσουν την φωνή τους, διαμαρτύρονται και αποδοκιμάζουν την ληστική αυτή αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική και απαιτούν την ανάκλησή της. Προειδοποιώντας σωστά ότι με την βάρβαρη αυτή κεφαλαιοκρατική πολιτική οδηγούμαστε ακόμα βαθύτερα στην κρίση, την φτώχεια και την εξαθλίωση! Αλλά, οι κυβερνήσεις ακούνε μόνο τις απαιτήσεις των κεφαλαιοκρατών!

Και ενώ η αντεργατική επίθεση εντείνεται, με νέους αντιδραστικούς νόμους, εμείς οι εργαζόμενοι του ναυπηγείου, από το περυσινό φθινόπωρο έως τώρα, ζούμε μέσα στην αβεβαιότητα και την αγωνία, (απλήρωτοι αρκετοί από μας), περιμένοντας παθητικά πότε θα τελειώσουν τα παζάρια που γίνονται πίσω από τις πλάτες μας, για το νέο ξεπούλημα του ναυπηγείου μας. Παζάρια για μια συμφωνία που, προβλέπει τον τεμαχισμό, τη συρρίκνωση και την εκποίηση μεγάλου μέρους του ναυπηγείου, σύμφωνα με τις αξιώσεις της ThyssenKrupp!

Απέναντι σ αυτή την εξοργιστική κατάσταση, συνάδελφοι, εμείς πιστεύουμε (όπως σας το έχουμε ξαναπεί) ότι, οι παρατάξεις του σωματείου μας, έπρεπε, από καιρό, να έχουν συζητήσει και συμφωνήσει να βάλουν τέλος στην τακτική της παθητικής αναμονής και να ενώσουν τις δυνάμεις τους πάνω σ' ένα σχέδιο αγωνιστικής ταξικής συμμαχίας, χωρίς κομματικές σκοπιμότητες και παραταξιακές τρικλοποδιές. Ένα σχέδιο κοινής δράσης για την ακύρωση αυτής της συμφωνίας διάλυσης του ναυπηγείου. Για ένα Ενιαίο Ναυπηγείο χωρίς καμιά απόλυση, (που εμείς πιστεύουμε ότι πρέπει να είναι εθνικοποιημένο κάτω από εργατικό έλεγχο), για ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, για μεροκάματα που να καλύπτουν τις ανάγκες μας και για την υπεράσπιση όλων των δικαιωμάτων μας που καταπατούνται.

Κάθε παράταξη δικαιούται, ασφαλώς, να έχει και να προπαγανδίζει ελεύθερα τις όποιες ιδεολογικές απόψεις της και τις κομματικές προτιμήσεις της. Όμως απέναντι στην ενωμένη εξοντωτική επίθεση των εκμεταλλευτών μας, οφείλουμε, όλες μαζί, οι εργατικές παρατάξεις, να αντιτάξουμε ένα αρραγές ταξικό μαχητικό Μέτωπο, για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων. Οφείλουμε να σκεφτούμε σοβαρά και να αποφασίσουμε ποιες λύσεις πρέπει να προτείνουμε. Και βέβαια απαιτείται κάθε παράταξη και όλες μαζί να υπερασπιστούν την ισοτιμία έκφρασης όλων των παρατάξεων και των μελών του σωματείου μας. Για αυτό και πρέπει να απαιτήσουμε να αρθεί ο απαράδεκτος επιλεκτικός αποκλεισμός που έχει επιβληθεί στο Νέο Κίνημα Αλλαγής από την δυνατότητα ηλεκτρονικής ενημέρωσης όλων των συναδέλφων.

Το σύνθημα: ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΠΟΤΕ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ, πρέπει να είναι πάντοτε ο σταθερός μπουσούλας όλων μας.

Και ταυτόχρονα, κανείς μας δεν πρέπει να ξεχνάει ότι όσα κέρδισαν οι εργάτες, σε κάθε χώρα, τα κέρδισαν μόνο με σκληρούς ταξικούς αγώνες, οργανωμένους και όχι με παθητική αναμονή και με λιβάνισμα υπουργών και εργοδοτών! Όχι με πισώπλατες συνεννοήσεις, ψεύτικες υποσχέσεις και αντεργατικές μεθοδεύσεις.

Για όλους αυτούς τους λόγους, συνάδελφοι, επειδή όλα δείχνουν ότι οι κεφαλαιοκράτες εκμεταλλευτές μας και οι κυβερνήσεις τους, σχεδιάζουν κι άλλα χειρότερα οικονομικά και πολιτικά μέτρα, η παράταξή μας, το Νέο Κίνημα Αλλαγής, προτείνει σε όλα τα στελέχη και τα μέλη των παρατάξεων του σωματείου μας, να οργανώσουμε, άμεσα, μια ανοιχτή κοινή σύσκεψη, για να συζητήσουμε δημοκρατικά, (παραμερίζοντας τις ιδεολογικές διαφορές μας), ώστε να καταλήξουμε σ' ένα σχέδιο ταξικής αγωνιστικής συμμαχίας, οργανωμένης εργατικής απειπίθεσης, που θα συνδέει τον αγώνα μας με τον αγώνα ολόκληρης της εργατικής τάξης στη χώρα και στο σύνολο της Ευρώπης. Να επεξεργαστούμε δηλαδή ένα σοβαρό πρόγραμμα ταξικής πάλης, που, στη συνέχεια, πρέπει οπωσδήποτε να το προτείνουμε για συζήτηση και τελική έγκριση σε μια Έκτακτη Γενική Συνέλευση όλων των εργαζόμενων του ναυπηγείου! Ένα πρόγραμμα κοινής δράσης που θα απευθυνθεί και προς τους εργάτες όλης της βιομηχανίας μετάλλου και των άλλων ναυπηγείων.

Το βλέπουμε, ασφαλώς, όλοι μας τώρα καθαρά: οι μόνοι που ωφελούνται από την διάσπασή μας και την αδικαιολόγητη αδράνειά μας, είναι οι εργοδότες, οι ντόπιοι και ξένοι εκμεταλλευτές μας και οι υπηρέτες τους. Πάνω από τις κομματικές διαφορές είναι τα ταξικά εργατικά συμφέροντα που μας ενώνουν. Διασπασμένοι και ανοργάνωτοι είμαστε αδύναμοι και ηττημένοι. Ενωμένοι και οργανωμένοι είμαστε παντοδύναμοι και ικανοί να ανατρέψουμε τα αντεργατικά μέτρα και τον εργασιακό μεσαίωνα, να νικήσουμε την αγριανθρωπική καπιταλιστική επίθεση.

Την κρίση να την πληρώσουν αυτοί που την προκαλούν, οι κεφαλαιοκράτες κηφήνες! Να βροντοφωνάξουμε όλοι μαζί: ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΙΝΑ, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΝΤ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΝΩΣΕΩΝ, ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΝΑΥΠΗΓΕΙΟΥ ΜΑΣ! Και μαζί με ολόκληρο το εργατικό κίνημα να βάλουμε τέλος στην καπιταλιστική ληστεία.

Με αγωνιστικούς συναδερφικούς χαιρετισμούς,

ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΝΑΥΠΗΓΕΙΟΥ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Επικοινωνία:

e-mail: nka-skaramagas@hotmail.com

nka_ska@yahoo.com

Ναυπηγεία ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ ΟΧΙ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΛΟΥΚΕΤΟ

Τα διαλυτικά σχέδια για τα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά δεν έχουν τέλος. Δύο μήνες μετά την επαίσχυντη συμφωνία που υπέγραψε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με την Thyssen και την Αμπου Ντάμπι Μαρ -(με την οποία έγιναν αποδεκτά τα παλιά σχέδια των Γερμανών για το διαχωρισμό του ναυπηγείου σε «πολεμικό» και «πολιτικό» τμήμα, το οποίο θα έμπαινε σε διαδικασία εκποίησης)- και παρά τις παραγγελίες προίκα για την κατασκευή 2 νέων υποβρυχίων, τίποτα δεν έχει γίνει και ο υπουργός Άμυνας δηλώνει ευθαρσώς ότι «όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά!» Την στιγμή που στην καθημερινό τύπο διοχετεύονται πληροφορίες ότι η Thyssen μεθοδεύει «πώχευση» και οριστικό κλείσιμο του ναυπηγείου ενώ η συνδεδεμένη από αυτή «νέα αγοράστρια» Αμπου Νταμπι Μαρ, απειλεί με «απόσυρση του ενδιαφέρον της».

Στο μεταξύ, τα ναυπηγεία έχουν εγκαταλειφθεί στην απραξία και ρημάζουν, οι μισθοί είναι αμφίβολο αν θα δοθούν για ολόκληρο τον Ιούνιο ενώ οι 160 του τροχαίου υλικού παραμένουν ακόμα απλήρωτοι και ξεκρέμαστοι.

Αποδείχνεται περίτρανα ότι όσο η υπόθεση του ναυπηγείου παραμένει στα χέρια της κυβέρνησης και της εργοδοσίας μόνο διαλυτικές και καταστροφικές συνέπειες μπορεί να αναμένονται για τα συμφέροντα των εργαζομένων και του ίδιου του ναυπηγείου.

Δυστυχώς, η παθητική και δουλοπρεπή στάση της ηγεσίας του σωματείου Η ΤΡΙΛΙΝΑ του ναυπηγείου Σκαραμαγκά, που γίνεται καθ' υπόδειξη των υπουργικών μηχανισμών και του κομματικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ, εξυπηρετεί τα σχέδια αυτά διάλυσης.

Η διατυπωμένη πια δημόσια απειλή για οριστικό κλείσιμο του ναυπηγείου -απειλή που επεκτείνεται και για το άλλο μεγάλο ναυπηγείο της Ελευσίνας που εξαρτιέται από τους Γάλλους και τις πολεμικές παραγγελίες των πλοίων φρεγατών για τις οποίες δεν υπάρχουν πιστώσεις- σε συνδυασμό με την ήδη υπογραμμένη συμφωνία που στην καλύτερη περίπτωση υλοποίησής της (όπως αφελέστατα και πονηρά ζητάει η διοίκηση του σωματείου), θα οδηγήσει στην εκποίηση σημαντικών τμημάτων του ναυπηγείου, δεν αφήνει κανένα περιθώριο αναμονής ή εφπυσχασμού, από κανέναν εργαζόμενο.

Όπως το 1985 με τον μαζικό τους αγώνα εμπόδισαν τον Νιάρχο και την τότε κυβέρνηση να κλείσει το ναυπηγείο, εμποδίζοντας με την κατάληψή του την εκποίηση και αφαίρεση των μηχανημάτων του, έτσι και τώρα, δεν έχουν άλλη επιλογή από το να προετοιμαστούν να προστατέψουν το ναυπηγείο και τις δουλειές τους από τους άρπαγες. Ανεξάρτητα από τα παιχνίδια της Thyssen για πώχευση, να διακηρύξουν από τώρα καθαρά και ξάστερα προς κάθε κατεύθυνση ότι δεν θα αφή-

σουν το ναυπηγείο να κλείσει και να λεηλατηθεί. Να προετοιμαστούν να προστατέψουν έμπρακτα και οργανωμένα, την περιουσία του, που δημιουργήθηκε από την δική τους δουλειά, από κάθε άρπαγα. Να ζητήσουν να περάσει άμεσα το ναυπηγείο στην ιδιοκτησία του κράτους με την εθνικοποίησή του, κάτω από τον εργατικό έλεγχο εκπροσώπων τους, εκλεγμένων και ανακλυτών από την Γενική τους Συνέλευση.. Να απαιτήσουν την άμεση λειτουργία του με έργα κάλυψης κοινωνικών αναγκών. Να δέσουν τον αγώνα τους άμεσα με τον αγώνα των εργατών των άλλων ναυπηγείων και της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης, του μετάλλου και όλης της χώρας. Να απαιτήσουν τώρα Έκτακτη Γενική Συνέλευση που θα βάλει τέλος στην απάθεια και την δουλοφροσύνη της διοίκησης του σωματείου και να αποφασίσει συγκεκριμένο σχέδιο δράσης όλων των εργαζομένων και όλων των παρατάξεων.

Σημαντική πρωτοβουλία προς την κατεύθυνση αυτοί ανέλαβε η παράταξη του ΝΚΑ του Ν. Σκαραμαγκά, που με κείμενο πρόταση, κάλεσε τις άλλες παρατάξεις του ναυπηγείου σε διάλογο για κοινή δράση. Δυστυχώς, στην πρόταση αυτή Εννιαίας Ταξικής Δράσης δεν απάντησε καμιά παράταξη θετικά.

Το σχετικό κείμενο ανακοίνωσης του ΝΚΑ το δημοσιεύουμε στο φύλλο αυτό, στη σελίδα 23.